

ΑΘΗΝΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

ΑΘΗΝΗΣΙΝ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Π. Δ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

1921

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΕΠ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Θ. ΠΕΤΣΙΟΣ

Ε.Σ.Δ. της Κ.τ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

ΣΥΜΒΟΛΑΙ ΚΡΙΤΙΚΑΙ ΚΑΙ ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑΙ

Ὁ σοφὸς Βρετανὸς Fred. Blaydes ἐκδοὺς σὺν ταῖς ἄλλαις τοῦ Ἀριστοφάνους κωμωδίαις καὶ τοὺς Βατράχους τῷ 1889 ἐν τῷ τέλει τοῦ προλόγου τῆς κωμωδίας ταύτης διατείνεται, ὅτι τῇ σπουδῇ καὶ τῇ ἐπιμελείᾳ τῶν μεγάλων Ἑλληνιστῶν καὶ σπουδαίων κριτικῶν τῆς Ἑσπερίας Εὐρώπης τὸ κείμενον τοῦ κωμικοῦ, ἀπαλλαγὴν πολλῶν κηρῶν, ὧν ἀνάπλεων ἐκ τῆς ἀμαθείας πολλῶν ἀντιγραφῶν τοῦ μεσαίου αἰῶνος ἐγένετο, σήμερον κατέστη καθαρώτερον ἢ ὡς εἶχεν ἐπὶ τοῦ Ἀριστάρχου. Ἡ γνώμη αὕτη τοῦ μεγάλου Ἑλληνιστοῦ πάντως ἀληθεύει· ἀλλὰ δὲν δύναται τις ν' ἀμφισβητήσῃ, ὅτι καὶ τινες κριτικοὶ καὶ ἐκδοταὶ τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν συγγραμμάτων ἐνιχχοῦ ἔβλαψαν τὸ παραδεδομένον κείμενον ἐν τῇ ἀμίλλῃ αὐτῶν πρὸς τὸ θεραπεῦσαι νοσοῦντα μέρη, ἐσπευσμένην τομῇ καὶ καύσει χρώμενοι, καὶ ὑγιαίνοντα μέλη ἐστὶν ὅτε ἐπύρωσαν. Δείγματα δὲ τούτου δύνχται τις ἰδεῖν καὶ ἐνιχχοῦ τῆς μελέτης ταύτης, ἥτις κριτικᾶς τινος καὶ ἐρμηνευτικᾶς συμβολᾶς παρέχεται· ἀφορμὴν δὲ πρὸς αὐτὴν ἐδωκέ μοι ἡ εἰρημένη τοῦ Ἀριστοφάνους κωμωδία, ἣν πέρυσιν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἐδίδασκον καὶ ἣν πλεῖστον διεφώτισαν οἱ δύο περιφανεῖς τῆς Βρετανίας Ἑλληνισταί, ὁ Blaydes ὁδηγῶν καὶ ὁ Rutherford, ὃς ἐξέδωκε τὰ Σχόλια τοῦ κωμικοῦ τῷ 1896.

γρυ..αιέτους χαλκηλάτους καὶ ῥήμαθ' ἱπόκριμνα Ἀρφ. Βατρ. 929.

γρυπαιέτους χργρφ. γρυπαιέτους R.

γρυπαέτους Boisson. Dindorf. Mein. Bergk. α!; ἵκολούθησεν δὲ Blaydes καὶ ὁ von Leuwen· ὁ δὲ Bergk οὐδὲ μνημονεύει τῆς ἄλλης γραφῆς. Καὶ τὸ μέτρον δὲ Ἰαμβικὸν τετράμετρον ὃν ἀπαιτεῖ μακρὰν τὴν β' συλλαβὴν ἦτοι γρυπαιέτους· ὅτι δὲ τὰ χργρφ. ἔχουσιν δίκαιον σώζοντα τὴν γρ. γρυπαιέτους, οἱ δὲ ἐπιφανέστατοι Ἑλληνισταὶ καὶ ἐκδοταὶ πλανῶνται, ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν Ἀττικῶν ἐπιγραφῶν· διότι ἐν αὐταῖς φέρεται ὁ τύπος αἰετός (αἰθετός διαλεκτ.) περὶ τε τοῦ πτηνοῦ καὶ τοῦ ἀρχιτεκτονικοῦ μέλους, ὃπερ τύμπανον

καὶ δέλτα προσέτι καλεῖται ἐν αὐταῖς δὲ εὗρηγται καὶ τὰ παράγωγα καὶ τὰ σύνθετα αἰεταῖος, καταίειος, ἐναιέιος, παρραιείδες ἐν τοῖς κλασσικοῖς δηλαδὴ χρόνοις μέχρι τοῦ 340 π. Χ μόνον τὸν διφθόγγου γραφόμενον τύπον ἔχουσιν οἱ ὅροι αὗτοι, ὁ δὲ ὅρος αἰεταῖος ἐμφανίζεται τὸ πρῶτον τῷ 298 π. Χ. πρὸς καὶ Meisterhans σελ. 31 - 33. Τὸ δὲ Κωνσταντινίδειον Λεξικὸν σημειοῦται «αἰετός», τύπος Ἰωνικός καὶ ἐν συνεχείᾳ χρήσει πρὸς τοῖς ἐπικοῖς καὶ λυρικοῖς ποιηταῖς, ἀλλ' ὁ μόνος δόκιμος Ἀττικὸς τύπος εἶνε αἰετός, ἃν καὶ ὁ τύπος αἰετός συχνάκις εἰσῆχθη ὑπὸ τῶν ἀντιγράφων εἰς τοὺς τραγικοὺς! — Ποτάκις κακῶς ἤκουσαν αἱ ταλαίπωροι ἀντιγραφεῖς ὀρθὰ γράφοντες!

Γράφει πρὸς τούτοις τὸ αὐτὸ Λεξικὸν «αἰεταῖος» καὶ παραπέμπει εἰς Συλλ. Ἐπιγραφ. 180 ἐν στίλῃ 2,73

Εὗρηγται πρὸς τούτοις καὶ οἱ τύποι

αἰετός· πρὸς τὴν παροιμ. «αἰετιον χάριν ἐκτίσω» ἐπὶ τῶν ταχέως ἀποδιδόντων τὴν χάριν.

αἰετόεις Ὀππ. Κ. 3,117

αἰετηδὸν Ἀπόλλων. Λεξικ. Ὀμηρ. 68 Σχόλ. εἰς Ἰλιάδ. Σ. 410.
νυκταίειος Ἡσύχ.

ἄλιαίειος Εὐριπ. Ἀποσπ. 637, Ἄρφν. Ὀρν. 891· ἀλλὰ παρὰ Ἄριστ. Ἰ.Ζ. 9,32 ἀλιαίειος καὶ ἀλιαίειος (χρῆσ.)

βυρσαίειος Ἄρφν. Ἰππ. 197

μελαναίειος Ἀριστοτέλ. μελαναίειος Εὐστάθ. καὶ Σχόλ. Ἰλ. Ω 315·
τὸ δὲ Κωνσταντινίδ. Λεξικὸν ἔχει

«ὕπαιειος, εἶδος ἀετοῦ ἔχοντος ὁμοιότητα πρὸς γυῖνα Ἄρ. Ἰ. Ζ. 9,32,3· ἢ ἀρχ. γραφή γυπαίειος φαίνεται μὴ στηριζομένη ἐπὶ μαρτυρίας τινὸς πρὸς δρεπιέλιον, πελαργὸς τῶν ὀρέων, εἶδος ἀετοῦ, ὁ αὐτὸς καὶ περκνόπερος Ἀριστοτέλ. αὐτόθι (γρ. περκνόπερος, Πλιν. 10,3 περκνόπερος Gyraëtus barbatus»· ἐνθα γὰρ γραφὴ τοῦ Πλινίου βλάβη, ὅτι οὐχὶ ὕπαιειος γραπτέον, ἀλλὰ γυπαίειος ἢ γυπάειος· ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Ἀριστοτέλους ὑπεσημειώθη «γυπὶ ὁμοιος» ὥστε τὸ ὀρθὸν εἶνε γυπάειος καὶ οὐχὶ ὕπαιειος.

Τέλος δὲ παρατηρητέον, ὅτι ὁ Bergk ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Ἀριστοφάνους (1897) ἔχει βυρσαίειος μὲν ἐν Ἰππεῦσιν 192, ἀλιαίειος δὲ ἐν Ὀρνισιν 891 ἀνευ μνείας ἄλλου τύπου καὶ γυρπάειος ἐν Βατρά-

χοις 929, ἔνθα οὐδὲ μνημονεύει τοῦ ἑτέρου τύπου, ὃν ἔχουσι τὰ χρῆμα. ἢ *Vulgata* καὶ ὁ ἀρχαῖος Σχολιαστής.

αἰεί-αεί. Οὐ μόνον δὲ ὡς πρὸς τὸν τύπον αἰετός-αετός ἐσφάλησαν οἱ μεγάλοι Ἑλληνισταὶ καὶ κριτικοί, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὸν τύπον αἰεί-αεί· διότι καὶ ὁ Πόρρων (Praifat. τῆς Ἑκάτης σ. VI) καὶ ὁ Ἐλμολήϊος (Ἰκέτ. 82) καὶ ὁ Δινδόρφιος καὶ τὸ Λεξ. καὶ Liddell Scott θεωροῦσι τὸν τύπον αἰί ὡς τὸν μόνον Ἀττικόν, τὸν δὲ αἰεί τὸν ἐν τοῖς ἀντιγράφοις ἀπαντῶντα νομίζουσι σφάλμα τῶν ἀντιγραφῶν. Ἄλλ' ὁμῶς ἐκ τῶν Ἀττικῶν ἐπιγραφῶν δηλοῦται, ὅτι ἐν τοῖς πολιτικοῖς ψηφίσμασι μέχρι τοῦ 361 εὐρίσκονται ἐναλλάξ καὶ οἱ δύο τύποι αἰεί-αεί· ἔκτοτε δὲ ἐπικρατεῖ μόνος ὁ β' καὶ μόνον ἐν ψηφίσμασι θρησκευτικῶν σωματείων (θιασωτῶν) ἀπαντᾷ ὁ τύπος αἰεί καὶ κατὰ τὸν β' αἰῶνα π. Χ. (200-150) Πρὸλ. Meisterhans σελ. 31-33.

476 *Ταρτησία*: χρῆμα. πολλά, Φώτιος, vulg. Dind. Thiersch Kock, Bergk, Meinek. Leeuwen. καὶ Rutherford.

Ταρτησία Δ. Μ. χρῆμα καὶ Blaydes. Τὰ δὲ Σχόλια ἔχουσι *Ταρτησός*, ἀλλὰ *Ταρτησία* ἐκδ. Rutherford.

Ἄλλ' ἐπειδὴ τὸ ὄνομα *Ταρτησός* γράφεται διὰ διττοῦ σ, κατ' ἀνάγκην καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ γινόμενον ἐπίθετον *Ταρτησία* γραπτέον ὁμοίως· ὅτι δὲ ἡ *Ταρτησός* οὕτως ἐγράφετο, διδάσκει ὁ Ἡρωδιανός (Α' 210,14 καὶ Β' 80,14) γράφων «τὰ εἰς σος ὑπερδισύλλαχα τῷ η παρκαληγόμενα ἕτερον ἔχοντα σ βαρύνεται· εἰ δὲ τι βαρύτερον εἴη, παρώνυμον ἂν εἴη· τὰ δὲ ἐν ἀναδεξάμενα σ βαρύνεται, σπάνια δ' ἔστι, χωρὶς εἰ μὴ ἔννοια συνθέσεως εἴη»· ὁξυτόνων δὲ παραλείψματα κατὰ τὸ *Ταρτησός*, σημειούμεθα τὰ γνωστότερα, Λύρνησός, Μυκαλησός, Ὀρδησός, Ὀδησός, Σαλμουδησός, Σαρδησός, Τεγῆσός, Τευμησός, Τελμησός, πρὸλ. καὶ τὰ εἰς ητιος ἐν τῇ Ἀττικῇ τοπωνυμίᾳ, ὅλον οἱ θεῖμοι Γαργηττός, Κηττός, Σφηττός, Συπαληττός, καὶ τὰ τῶν ὀρέων ὀνόματα, Ἀρδηττός, Βριλησός, Λυκαθηττός, Ἰμηττός.

1491 *χαρίεν* (οὐν μὴ Σωκράτει παρακαθήμενον λαλεῖν) πολλά χρῆμα. καὶ vulg.

χαρίεν R. U. V. Meinek. Dind. Blaydes, Leeuwen. Ἄλλ'

ἐνταῦθα τὸ χαρίεν εἶνε ἐπίθετον καὶ προτιμητέον τὴν τῶν πολλῶν γραμμ. κοινήν γραφήν ἣν ἔχει καὶ ὁ Rørgk· τὸ δὲ χάριεν λαμβάνεται ἐπιρρηματικῶς καὶ εἰρωνικῶς κατὰ τὴν Ἡρωδιανοῦ διδασκαλίαν (A' 350,8, B 490,15).

«χαρίεν» ὄνομα ὃν προξύνεται, προπροξύνεται δὲ ἐπιρρηματικῶς λαμβανόμενον, ὡς πρῶτος ἀληθές καὶ ἄληθες, ἐπιτηδές καὶ ἐπίτηδες, τριετές καὶ τρίετες»: ὁ δὲ Blaydes τῷ 1899 γνωσιμαχίτας προτιμᾷ τὸν τύπον χαρίεν ἀναφερόμενος εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἡρωδιανοῦ· ἀλλ' ὁ Von Döbrowitz ἀποτραπείας ἐκ τῆς ἐκδόσεως ἐκείνου διατηρεῖ τὸν ἐτραχλόμενον τύπον. (Πρόβλ. καὶ Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς Τόμ. 15 σ. 522)

στίχ. 798 κούρειον κούριον: «τὸ ἐν τοῖς Ἀπατουρίοις ὑπὲρ τῶν υἱῶν προπροξόμενον ἱερεῖον ἐλέγετο καὶ μείον· τοῦτο δὲ κέκληται κουρεῖον ἀπὸ τῶν κούρων, ὑπὲρ ὧν ἐθύετο», Σχολιαστής. ἐκδ. Rutherford, ὁμοίως ἔχει καὶ Blaydes.

Ἡ δὲ παρὰ τῷ Ἡρωδιανῷ περὶ τῆς γραφῆς (κούρειον κούριον) διδασκαλία ἀντιφατικῶς ἔχει· Διότι ἐν μὲν τῷ A' τόμῳ (σελ. 372,18) ἀναγινώσκει τις «κουρεῖον», τὸ κοινῶς λεγόμενον· τὸ δὲ ἰδίως παρ' Ἀθηναίοις προπροξύνεται (κούρειον)· οὕτω γὰρ καλεῖται ἐν Ἀττικῇ τὸ ἱερεῖον θοόμενον ἠνίκα ἐγράφοντο οἱ κούροι εἰς τοὺς φράτορας» ἐν δὲ τῷ B' τόμῳ (σελ. 459,20) «κουρεῖον· τὸ δὲ ἰδίως παρ' Ἀθηναίοις προπροξύνεται καὶ διὰ τοῦ ε γράφεται». Καὶ παρ' Ἡσυχίῳ δὲ ἐγράφετο «τὸ κούριον» ἀλλὰ διορθώθη ὑπὸ τοῦ Schmidt εἰς κούρειον. Καὶ περὶ μὲν τοῦ τόνου ἢ διδασκαλία τοῦ Ἡρωδιανοῦ φαίνεται ἀνεμφισθήτητος· ὅτι δὲ ἐδιφθογογραφεῖτο, δῆλον ἐκ τῶν Ἀττικῶν ἐπιγραφῶν κούρειον (IA, II Addenda 841, B 6 (τοῦ 396 π.Χ). κούρεον αὐτόθι Add. 841, B 28 πρόβλ καὶ Meisterhans· ὑπὲρ τοῦ διφθογογραφουμένου δὲ τύπου συνηγορεῖ καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ παραγομένη λέξις, κουρεῶτις, ἡ τρίτη τῶν Ἀπατουρίων ἡμέρα, καθ' ἣν οἱ τῶν Ἀθηναίων πολιτῶν υἱοὶ τριῶν ἢ τεσσάρων ἐτῶν εἰσήγοντο εἰς τοὺς φράτορας καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐνεγράφοντο εἰς τὸν κατάλογον τῆς φρατρίας, ὅπερ μετὰ ταῦτα παρῆχε τὴν ἀπόδειξιν τῆς τῶν πολιτῶν γνησιότητος. Πρός τὸ κούρειον-κουρεῶτις πρόβλ. καὶ Λαύρειον-Λαυρεώτης, Ἡράκλειον-Ἡρακλεώτης, Καλαύρεια-Καλαυρεώτης (πρόβλ. Κόντον ἐν Σωκράτει σ. 64).

στίχ. 121 ἀπὸ κίλλω καὶ θραυρίου: ἐνθα ὁ Σχολιαστής «θράνους

καὶ θρανία, ταπεινά τινα διφρήδια καὶ ὑποπόδια· χρῆρ. καὶ Blaydes θρανία Ald· Rutherford. Ἀλλὰ καὶ τὸ θρανία καὶ τὸ θρανία πλημμελῆ· τὸ πρωτότυπον εἶνε θρανός (θρήνυς), οὐ τὸ ὑποκοριστ. θρανίον καὶ ἐκ τούτου νέον ὑποκοριστ. θρανίδιον· οὐδὲ ἐκ τοῦ θρανίτης ἐδύνατο νὰ σχηματισθῆ θρανίτιον, ὡς οὐδὲ ἐκ τοῦ θαλαμίτης καὶ ζυγίτης ἔχομεν τοιαῦτα ὑποκοριστικά.

Κατὰ τὸ θρανός-θρανίον-θρανίδιον ἦτοκ διπλοῦν ὑποκορισμὸν ἔχουσι καὶ τὰδε ἄσκη· ἰον-ἰδιον βίβλος ἰον-ἰδιον, βίκος-ἰον-ἰδιον, δίφρος-ἰον-ἰδιον, δοκός-ιον-ἰδιον, θήρ-ἰον-ἰδιον, κήπος-ἰον-ἰδιον, κλίνη-ἰον-ἰδιον, κρήνη-ἰον-ἰδιον, κτεῖς κτένιον-ἰδιον, λίθος-ἰον-ἰδιον, μόσχος-ἰον-ἰδιον, νῆσος-ἰον-ἰδιον, ξίφος-ἰον-ἰδιον, οἶκος-ἰον-ἰδιον, πῖλος ἰον-ἰδιον, πύργος-ἰον-ἰδιον, ρίζα-ἰον-ἰδιον, σάκκος-ἰον-ἰδιον, σκάφος-ἰον-ἰδιον, στῆθος-ἰον-ἰδιον, στήλη-ἰον-ἰδιον, σφαῖρα ἰον-ἰδιον, τεῖχος-ἰον-ἰδιον, χοῖρος-ἰον-ἰδιον, ψῆφος ἰον-ἰδιον, ψίξ-χίον-ἰδιον, ψυχὴ-ἰον-ἰδιον.

Δὲν ὑποκορίζονται δὲ εἰς-ἰδιον τὰ εἰς ἰον ὑποκοριστικά, παραληγόμενα τῷ δ, οἶον δαδίον, ἰγδίον, κάδιον, κλειδίον, παιδίον, πόδιον, ραβδίον.

Ὁ Ἰριστοφάνης ἔχει προσέτι καὶ ὑποκοριστικά εἰς ἰδιον εὐθὺς ἐκ τοῦ πρωτοτύπου γινόμενα ἄνευ δηλαδὴ μεσολαβήσεως τοῦ εἰς ἰον ὑποκοριστικοῦ, οἶον γνώμη-ἰδιον, δῆμος-ἰδιον καὶ δημακίδιον, δίκη-ἰδιον, (πρόλ. καὶ ἀρχίδιον, πηγίδιον, πυγίδιον). Σημειωτέον δὲ καὶ τὰδε τὰ ὑποκοριστικά παρὰ τῷ κωμικῷ, πάππα-ίας-ἰδιον, μάμμα(η)-ία-ἰδιον, Σωκρατίδιον, Ξανθίδιον. Ἀλλ' ἡ γνώμη τοῦ Blaydes (ἐν στίχ. 582 Comment· ἐκδ. 1889), ὅτι δῆθεν τὸ Ξανθίδιον ἐγένετο παρὰ τὸ ξανθός καὶ οὐχὶ παρὰ τὸ Ξανθίας δὲν φαίνεται ἀσφαλές.

στίχ. 725 τοῖς πονηροῖς χαλκίοις· ἐνθα δ Σχολ.

τοῖς χαλκοῖς κίσμασι χρῆρ. καὶ Rutherford.

χαλκοῖς νομίμασι Blaydes

καθ' ἡμᾶς δὲ γρ. » κέρμασιν.

στίχ. 345 διὰ τὴν χαρὰν νεάζουσιν οἱ γέροντες. Σχολ χρῆρ. Rutherf. καὶ Blayd.

καθ' ἡμᾶς γρ. διὰ τὴν χαρὰν ἀνανεάζουσιν οἱ γέροντες καὶ πρβλ. τίχ. 593 ἐνθά «πάλιν ἀνανεάζειν» διότι τὸ ἀπλοῦν νεάζω=νέος εἶμι, ἀκμάζω πρβλ. καὶ Λυσιστρ. 668 «νῦν δεῖ νῦν ἀνηβῆσαι πάλιν κἀναπιερῶσαι πᾶν τὸ σῶμα» ὡσαύτως δὲ καὶ Bekk. Anecd. σ. 33,22 γραῦς ἀναθυᾶ ἐπὶ τῶν ἀνανεάζειν καὶ ἀνηθᾶν πειρωμένων.

στίχ. 216. Σχολ. ἐν Λίμναις: Λίμναι τόπος ἱερὸς Διονύσου, ἐν ᾧ οἶκος καὶ νεὸς τοῦ Θεοῦ: ἐκδ. Rutherford. Blayd. ἀλλὰ καθ' ἡμᾶς «σηκὸς καὶ νεὸς τοῦ Θεοῦ» γραπτέον ὅτε τὸ σηκὸς σημαίνει τὸ τέμενος δλον, τὸν ἱερὸν περιήκολον ἢ περιφρακτον τόπον πρβλ. καὶ σηκάζω, σηκάζομαι. Παρ' Ἡροδότῳ VI, 19 τὸ ἱερὸν σημαίνει τὸ δλον, τὸν τε ναὸν καὶ τὸ χρηστήριον. Καὶ ἐν τοῖς Παπύροις δὲ εὔρηται ἡ λ. τὸ ἱερὸν σημαίνον τὸν δλον ἱερὸν τόπον, τὸ τέμενος, διακρινόμενον τοῦ κυρίως ναοῦ πρβ. BGU 1894 Zweiter Band, erstes Heft. P. 5081 σελ. 3.

στέφειω ἀνδριάντων ἐν τῷ ἱερῷ
ἔλχιον εἰς λυχναψίαν ἐν τῷ ναῷ

στίχ. 740 βινεῖν: συνουσιάζειν, γαμεῖν.

ὅτι οἱ κομίζοντες τὴν ἡλικίαν τὸ συνουσιάζειν ἀρχὰς ἔχουσι τοῦ βίου Σχολιαστ.

ὅτι οἱ κομίζοντες τὴν ἡλικίαν εἰς τὸ συνουσιάζειν ἀρχὰς ἔχουσι τοῦ βίου Blaydes.

γρ. ὅτι οἱ ἀκμάζοντες τὴν ἡλικίαν εἰς τὸ συνουσιάζειν ἀρχὴν ἔχουσι τοῦ βίου.

ὅτι οἱ ἀκμάζοντες τὴν ἡλικίαν εἰς τὸ συνουσιάζειν ῥοπήν ἔχουσιν.

στίχ. 708 πίθηκος, ὁ εἰκῶς κατὰ τὴν ἡλικίαν πιθήκῳ Θ. Vict. Blaydes.

γραπτέον πίθηκος, ὁ εἰκῶς κατὰ τὴν κολακείαν πιθήκῳ καὶ παραβλητέον.

στίχ. 1085 βωμολόχους δημοπιθήκους, τοὺς τὸν δῆμον κολακεύοντας. Σχόλ. Rutherford. καὶ Ἀριστοτέλ. Πολιτικ. V, 11 παρὰ μὲν τοῖς δῆμοις ὁ δημαγωγὸς ἐντιμὸς ἐστίν· ἐστὶ γὰρ ὁ δημαγωγὸς τοῦ δήμου κόλαξ· καὶ Phrynich. Bekker σελ. 34,18 δημοπίθηκος, ὁ ἑξαπατῶν τὸν δῆμον καὶ θωπεύων κολακικῶς· καὶ παρὰ τῷ Ἡσυχίῳ, δημοκαλλίας δηλ. δημοπιθήκους· τὸ δημοκαλλίας κατὰ διόρθ. τοῦ

Μεῖνεκ. ἀντὶ δημοκάλλικας· παρχπλήτικ δὲ καὶ τὰ δημοκόλαξ· δημοσάτυρος, δεπνοπίθηκος (ὁ παράσιτος)

στίχ. 268 ἔμελλον ἄρα : ὁ δὲ Σχολιαστὴς ἐν στίχ. 257 παρατηρεῖ· δεῖ νοεῖν, ὡς οἱ βάτραχοι ὑπὸ σκιγνήν εἰσιν, ἀλλ' οὐκ ἐν τῷ φανερῷ... ἐπεὶ οὖν δικλελοῖπασι καὶ χορὸς ἐγεγόνει, διὰ τοῦτο λόγον ἐποίησεν ὁ Διόνυσος — ἔμελλον ἄρα ὑμᾶς παύσειν, σιωπῶσιν οἱ βάτραχοι καὶ ἕτερος χορὸς εἰσέρχεται· Σχολ. χργρφ. Rutherford. Blaydes·

ἀλλ' ἀντὶ τοῦ «χορὸς ἐγεγόνει» γραπτέον χρόνος ἐγεγόνει.

Σημειωτέον δὲ ὅτι ὁ ἕτερος χορὸς, περὶ οὗ λέγει ὁ Σχολ. ἦτοι ὁ τῶν μυστῶν, ὁ καὶ ἀληθὴς τῆς κωμῳδίας ταύτης χορὸς, ἐμφανίζεται ἐν στίχ. 31ῃ ἦτοι μετὰ 47 στίχ. οὕτω δὲ ὁ Διόνυσος εἶπεν «ἔμελλον ἄρα... οὐχ' ἵδιότι «χορὸς ἐγεγόνει»· ἀλλ' ἔτι «χρόνος πολὺς» ἔξ οὗ οἱ βάτραχοι κοάζοντες ἐπαύσαντο.

στίχ. 518 τὰ τεμάχη ἀφαιροῖν· ἀντὶ τοῦ κόπτειν ἢ διαίρειν ἐκ τῶν ὀβελίσκων ἢ κλέπτειν χργρφ. Rutherford « γρ. ἀντὶ τοῦ κόπτειν ἢ διαίρειν (ἀφαιροῦντα) ἐκ τῶν ὀβελίσκων ἢ ἀφέλκειν· πρβλ. καὶ Ἄχαρν. 1119 ἀφελῶν δεῦρο τὴν χορδὴν φέρει· ἔτι δὲ καὶ ἐν στίχ.

1005 ἐξοπιᾶτε, ἀφέλκετε τὰ λαγῶα, φέρε τοὺς ὀβελίσκους, ἐν' ἀναπείρω τὰ κίχλας — πρβλ. καὶ τὸ Ὀμηρικόν.

μίστυλαν τ' ἄρα τὰλλα καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἐπειραν
ᾧπτησάν τε περιφραδέως ἐρύσαντό τε πάντα·

75ᾧ ὁμομαστιγίας στικτέον ἐπὶ τὸ ὁμομαστιγίας· χργρφ. Rutherford.

» ἐπὶ τοῦ » Blaydes·

γρ. » ἐπὶ τῷ » καθ' ἡμᾶς

εὐφραδία δὲ ἢ περὶ τῆς στίξεως ἐνταῦθα παρατήρησις τοῦ Σχολιαστ.

614 ἐθέλω τεθνηκέναι, εἰ ἔκλεψα τῶν σῶν ἀξιόν τι καὶ τριχός.

Σχολ. ἀξιόν τι καὶ τριχός ἀντὶ τοῦ τυχόν χργρφ. καὶ Blaydes

ἀντὶ τοῦ τυχόν « Rutherford

γραπτέον ἀντὶ τοῦ τυτθόν (=τόσον δά, δεικνύει συνάγων τοὺς δακτύλους ἢ γραπτ. ἀντὶ τοῦ τυννόν τι καὶ πρβλ. στίχ.

139 τυννοῦσιος, τυννοισί, ὅπερ σύνηθες παρὰ τῷ ποιητῇ· Νεφ.

878, 392, Θεσμ. 745, Ἄχ. 367, Ἴππ. 1220.

632 ταῦτ' ἀκούεις: Σχολιαστ. «περὶ τοῦ Πλούτωνος τοῦτό φησι τῷ Ξανθία Rutherford. (1896).

γραπτ. «ὁ παρὰ τοῦ Πλούτωνος τοῦτό φησι τῷ Ξανθία ὁμοίως πλημμελῶς καὶ ἐν στιχ. 607 ἐνιοὶ δὲ φησι ταῦτα αὐτὸν λέγειν τὸν Πλούτωνα.

γραπτέον ἀένιοι δὲ φησι ταῦτα αὐτὸν λέγειν τὸν παρὰ τοῦ Πλούτωνος»

Ἐν μὲν τῷ α' χωρίῳ ὁ Blaydes (1889) ἀποκατέστησε τὴν ὀρθὴν γραφήν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐν τῷ β'. ὁ δὲ Rutherford (1896) διετήρησε τὸ ἐσφαλμένον ἐν ἀμφοτέροις

942 τευτλίους λευκοῖς: V. R.

τευτλίους μικροῖς: χρῆσθ. πλείστα καὶ Σχολιαστής: ἀλλὰ προφανῶς τὸ μικροῖς προστεθὲν ἐν τῇ ᾠῃ ὡς ἐρμηνεῦμα τοῦ τευτλίους. κατὰ μικρὸν ὑπειτερπύταν εἰς τὸ κείμενον ἐξέδαλε τὸ ὀρθὸν «λευκοῖς».

1427 μισῶ πολίτην ὄντις....Σχολ. «ταῦτά φησιν Εὐριπίδης περὶ Ἀλκιβιάδου ὡς ὄντις αὐτοῦ βραδέως μὲν ὠφελούντος τὴν πατρίδα, ταχέως δὲ βλάπτοντος» χρῆσθ.

ὡς ὄντις αὐτοῦ (τοιούτου) μὲν ὠφελούντος τὴν πατρίδα, ταχέως δὲ βλάπτοντος Rutherford.

ὡς ὄντις αὐτοῦ μὲν ὠφελούντος τὴν πατρίδα, ταχέως δὲ βλάπτοντος Blaydes

γράφει «ὡς ὄντις αὐτοῦ βραδέως μὲν ὠφελούντος τὴν πατρίδα, ταχέως δὲ βλάπτοντος» καὶ πάνθ' ἔξει καλῶς

146 σκῶρ. Σχολ. τινὲς φησι τὸ σκῶρ πρῶτον κεχρηῆσθαι Στράτιν ἐν Ἀταλάντῳ δράματι χρῆσθ.

τινὲς φησι τὸ σκῶρ πρῶτον κεχρηῆσθαι Στράτιν ἐν Ἀταλαντιῶν δράματι Rutherford.

γράφ. «τινὲς φησι τὸ σκῶρ πρῶτον κεχρηῆσθαι Στράτιν ἐν Ἀταλάντῳ δράματι.

καὶ πρὸς στίχ. 911 Σχολ. «ἐν δράματι ἐπιγραφομένῳ Φρυξίῳ ἢ Ἐκτορος λύτροις».

1343 Γλύκη: Σχολ. ἄτε δὴ Γλύκωνός τις γυναικὸς αὐτῷ καλουμένης Rutherford.

γρ. ἄτε δὴ γείτωνός τις γυναικὸς οὕτω καλουμένης, περὶ οὗ πρβλ. Σχολ. καὶ ἐν στίχ. 1340 (ἔχδ. Blaydes) δνειρον ἀποκλύσω : τὸ δὲ ὄναρ ὃ εἶδεν, τοιοῦτον εἶναι δοκεῖ, ὡς γυνή τις ἐκ γειτόνων οὔσα αὐτῇ, Γλύκη καλουμένη, τὸν ἀλεκτρυόνα αὐτῆς ἀρπάσασα ᾤχετο. Γλύκη, γυναικὸς ὄνομα καὶ παρ' Ἡρώδῃ (Μίμιαμθ. 9,12)

στίχ. 1163 ὅτω μετὰ πάτρας : Σχολ.

ᾧ ἐξουσία ἐστὶ τῆς πατρίδος χργρφ. Rutherford, Blaydes.

γρ. ᾧ μετουσία ἐστὶ τῆς πατρίδος ἢ δὲ λ. μετουσία συχνῇ παρὰ τῷ κωμικῷ.

688. ἐξιῶσαι : ἐπιτίμους ποιῆσαι τοὺς ἀτιμωθέντας χργρφ. Rutherford, Blayd.

γραπτ. ἐπιτίμους ποιῆσαι τοὺς ἀτιμωθέντας καὶ πρβλ. τὸν κωμικὸν ἐν στίχ. 702. κάπιτίμους καὶ πολίτας.

1104. εἰσβολαί : ἀφορμαί, εἰσοδοί : χργρφ. Rutherford, Blayd.

γρ. ἐφορμαί, ἐφοδοί καὶ πρβλ. μετὰ 2 στίχους.

ἔπιτον

926 ἄγνωτα : ἄνωστα χργρφ.

ἄνώστια Rutherford. ἐκ τοῦ χργρφ. R.—Παραδοξοτάτη ἀληθῶς ἐρμηνεία ἤθελεν εἶναι διὰ τοῦ ἄνώστιος, ἥτις λέξις σπανιωτάτη οὔσα καὶ ποιητικῆς νέας ἐρμηνείας ἐδεῖτο· διὸ γραπτέον, ἄγνωτα : ἄγνωστια, κατὰ τὸ χργρφ. R, ὅπερ καὶ πιθανὸν φαίνεται καὶ ὀρθὸν εἶνε.

819 σμιλεύματα : ἀντὶ τοῦ διαγλύμματα, ἐρεθίσματα χργρφ. Rutherford ὃ δὲ Blaydes ἀντὶ τοῦ : διαγλύμματα ἐρεθίσματα (ἀποξύματα, ἀποκνίσματα ἀποπρίσματα)!

γρ. ἀντὶ τοῦ ἐρεθίσματα, θινίσματα, ἥτις λέξις ἀπὸ Κτησίου ἐν χρήσει.

καὶ 818 νείκη : ἐρεθίσματα), φιλονεικίματα χργρφ. Rutherford.

γραπτ. ἐρίσματα, φιλονεικίματα.

92 ἐπιφυλλίδες· περὶ οὗ ὁ Σχολιαστής.

λέγεται οὕτω

τὰ βοτρώδια τὰ μετὰ τὸ πατεῖσθαι τῶν στεμφύλων ἐξερχόμενα.
οὕτω λέγεται τὰ βοτρώδια τὰ μετὰ τὸ ὀπιᾶσθαι τῶν στεμφύλων
ἐξερχόμενα χργρφ. V.

γρ. οὕτω λέγεται τὰ βοτρώδια τὰ μετὰ τὸ πεπάνθαι τὰς σταφυλάς...
τὸ ῥ πεπαίνω-ομαι συνηθέστατον, περὶ καρπῶν καὶ σταφυλῶν, τὰ
δὲ στέμφυλα (τὰ τῶν σταφυλῶν ἀποπιέσματα) ἔλως ἀτοπον ἐνταῦθα.

1086 λαμπάδα: ἦν λ, ἐρμηνεύων ὁ Σχολ. γράφει
τῆς λαμπάδος ἀγῶν Ἀθήνησιν ἦγετο, Προμήθεια, Ἡφαιστεια,
Παναθήναια, χργρφ. καὶ Blayd.

(δ) τῆς λαμπάδος ἀγῶν (τρίτον) ἦγετο, Προμηθείσις, Ἡφαιστειοίς,
Παναθηναίοις, Rutherford. κατὰ διόρθ. Kuster.

γρ: ὁ τῆς λαμπάδος ἀγῶν τριτὸς ἦγετο Προμηθείσις, Ἡφαιστειοίς...
ἀν δεχθῶμεν τὴν διόρθωσιν τοῦ Κυστέρου.

198 Γραῦν—Προάγειν—ἀπεδέδοτο—ἀπεδέδοκτο.

μειαγωγῆσουσι...καὶ ἐπιζήμιόν τι τοῖς ἦττον

εἰσάγουσι ἀπεδέδοτο χργρφ. Rutherford.

εἰσάγουσι ἀπεδέδοκτο χργρφ. καὶ Ald.

γραπτ. εἰσάγουσι ἀπεδέδεικτο νόμῳ ἐτέτακτο· διότι τὸ μὲν ἀπε-
δέδοτο ἀδιαγότητον, τὸ δὲ ἀπεδέδοκτο εἶνε ἀντίθ. τῷ ἐδέδοκτο· τὸ δὲ
ἀπεδέδεικτο σύνηθες ἐπὶ τῆς τοιαύτης σημασίας πρὸλ. Θουκ. Β' 15
ἐν βουλευτήριον ἀποδείξας, Δημ. 707, Ἡρότ. Α' 153, Β' 65.

μειαγωγὸς δὲ ἐλέγετο ὁ προσάγων τὸ ἱερεῖον χργρφ. Rutherford.

γρ. μειαγωγὸς δὲ ἐλέγετο ὁ προσάγων τὸ ἱερεῖον—ὀλίγον ἄνω-
τέρῳ κατ' ἐπανάληψιν εἶπεν οἱ εἰσάγοντες, τὸ εἰσφερόμενον εἰς τὰ
Ἀπατούρια.

μειαγωγῆσουσι: μείον λέγουσι τὸ ὑπὲρ τῶν υἰῶν εἰς τὰ Ἀπατού-
ρια ὑπὸ τῶν πατέρων εἰσφερόμενον διὰ τὸ ἐπιφωνεῖν τοὺς φράτο-
ρας ἐπὶ τοῦ σταθμοῦ (γρ. τῇ σταθμῷ) τοῦ ἱερέου μείον, μείον καὶ
ἐπιζήμιόν τι τοῖς ἦττον εἰσάγουσιν ἀπεδέδεικτο, καθάπερ φησὶν
Ἀριστοφάνης, ἀλλ' εὐχομαι ἔγωγ' ἐλκύσαι σε τὸν σταθμόν».

ἵνα μὴ με προστάττωσιν οἱ φράτορες Rutherford.

ἵνα μὴ με προσπράττωσι γραῦν χργρφ.

ἵνα μὴ με προσπράττωσι οἶν Blayd. (δ. νέον ἱερεῖον).

ἵνα μή με προσπράττωσι MNAN· (μᾶλλον γραπτέον).

Πρόβλ. καὶ Σχολιαστ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 347 ὁ Φορμίων ὄφειλε τῷ δήμῳ θάμνους ! ὅπερ εἶνε παραφθορὰ τοῦ ρ' μνάς (=έκατον μνάς). πρόβλ. CIA, II° 841 B ἐν ἡ-ἐπιγραφῇ λέγεται ἔτι οἱ εἰσάγοντες τοὺς παῖδας εἰς τοὺς φράτερους ὡς καὶ τὸ μείον καὶ τὸ κούρειον, ψευδοεἰς δηλώσεις ποιούμενοι κατεδικάζοντο εἰς πρόστιμον δο. ἑκατὸν Διὶ τῷ Φρατρῖῳ.

Διότι μᾶλλον πρόστιμον χρηματικὸν ἐπεβάλλετο τοῖς μείον τοῦ καθωρισμένου σταθμοῦ εἰσάγουσι τὸ ἱερεῖον ἢ ἕτερον ἱερεῖον, ὅπερ ἔδει πάλιν γὰ μείαγωγῆθῃ ἢ σταθμηθῇ· ἔπειτα εἰς τὸ ρ' προσπράττειν μᾶλλον τὸ χρηματικὸν ὀφλημα προσήκει ἢ τὸ σφάγιον, ὅπερ δὲν προσπράττουσιν, ἀλλὰ προσάγουσιν ἢ προσφέρουσιν.

193 οὐκουν περιθρέξει δῆτα τὴν λίμνην κύκλω : Dind. Blayd. Leeuwen, Bergk.

οὐκοῦν περιθρέξει δῆτα λίμνην κύκλω : χργρφ. T

οὐκουν περιθρέξεις δῆτα λίμνην κύκλω ; Blaydes.

γρ. οὐκουν περιθρέξει δῆ τὴν λίμνην κύκλω :

Κατὰ τὴν α' γραφὴν δὲν εὐοδοῦται τὸ μέτρον· κατὰ δὲ τὴν τοῦ T χργρφ. γραφὴν τῇ παραλείψει δηλ. τοῦ ἄρθρου δὲν εὐοδοῦται τὸ νόημα· ἀλλ' ἡ γραφὴ τοῦ T δῆτα ὑποδοθηεῖ εἰς τὴν εὐρεσιν τοῦ ὀρθοῦ «δῆ τὴν» ἅπερ συγχωνευθέντα ἀπετέλεσαν τὸ δῆτα· διὰ τῆς γρ. δὲ ταύτης καὶ τὸ μέτρον καὶ τὸ νόημα ἀποκαθίστανται.—ὁ δὲ Blaydes ἔχει καὶ τὸν τύπον τοῦ μέλλ. περιθρέξεις ἐναντίον τῶν χργρφ. ἐχόντων περιθρέξει ἢ περιθρέξη. ἰσχυριζόμενος Futurum enim est θρέξω, ποιη θρέξομαι καὶ ἐν Νεφ. 100ῶ δεχόμενος τὸν τύπον ἀποθρέξεις (ἀντὶ ἀποθρέξει)·—ἀναμφισβήτητως κατὰ τῆς ἰγνώμης ταύτης τοῦ Blayd. μαρτυρεῖ ὁ βαρδορίζων τοξότης ἐν Θεοδοφορ. 122ῶ τρέξι (=θρέξει σύ. πρόβλ. καὶ Εἰρ. 261 μεταθρέξει σύ· καὶ ἐν Σφ. 138 περιδραμεῖται καὶ τὸ Δωρικ. παρ' Ἡσυχ. θραξεῖται (=θρεξεῖται). Καθ' ὃν κανόνα διειτύπωσεν ὁ Rutherford ἐν τῷ νέῳ Φρυνίχῳ σελ. 377, πάντα τὰ ῥήματα τὰ ἐνεργητικά, τὰ σημαίνοντα κίνησιν, εἰσὶν ἀποθετικὰ ἐν τῷ μέλλοντι, ἔχουσι δηλ. μέσον, ὡς ἀπαντῶ-ἴσομαι, βυδοίζω-ιοῦμαι, βαίνω-δήσομαι, βλώσκω-μολοῦμαι, ὡς καὶ τὰ ἐξῆς διδράσκω, διώκω, θέω, θρώσκω, κιχάνω, νέω, πηδάω, πίπτω, πλέω, ῥέω, τρέχω, φεύγω, φθάνω, χωρέω.

750 ὁμόγνιε Ζεῦ...τὸ δὲ πλεῖν ἢ μαίνομαι
ἀντὶ τοῦ ἐξανίσταμαι ἐκ τῆς ἀξίας Σχολ. Blayd.
γρ. ἀντὶ τοῦ ἐξίσταμαι ἐπαξίως.

ὅτι δὲ τὸ μαίνομαι ἰσχυρότερον τοῦ ἤδομαι, δηλοῖ καὶ ὁ Σοφοκλῆς Ἡλ. 1153 μαίνεται ὑφ' ἠδονῆς μήτηρ ἀμήτωρ· καὶ Εὐριπ. Κύκλ. 465

γέγηθα μαινόμεσθ' ἀ τε τοῖς εὐρήμασιν· ἀνθ' οὗ ὁ Blaydes προτείνει
γεγήθαμεν μαινόμεσθ' ἢ γέγηθα μαίνομαι τε τοῖς εὐρήμασιν.
Ἄλλὰ μόνον τὸ β' ὀρθόν· διότι ὁ χορὸς ἐν στίχῳ 470 λέγει
καγὼ λαβοίμην...κοινωνεῖν θέλω.

796 ὀλίγον ἕστερον ἀντὶ τοῦ ἄρι χργρφ. Σχολ. Rutherford. Blayd.
γρ. ἀντὶ τοῦ ἀπάρτι· διότι τοῦτο σημαίνει τὸ ὀλίγον ἕστερον, πρὸλ.
Ἄρην. Πλούτ. 388 τοὺς χρηστοὺς καὶ σώφρονας ἀπάρτι πλουτῆσαι
ποιήσω....

Ἐν δὲ τῷ Κωνσταντινιδεῖῳ Λεξικῷ σημειοῦται· «ἄρι...ἡ παρὰ
μεταγενεστέροις λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, ἐν τῷ ἅμα, ἀμέ-
σως Λουκ. Σολοικ. 1» ἀλλ' ὁ Λουκιανὸς ἐκεῖ τὸ ἄρι ἔχει μετὰ
μέλλοντος «ἄρι δὲ σολοικιῶ» οὐχὶ ὡς ὀρθὴν χρῆσιν καὶ συστάσεως
ἀξίαν, ἀλλ' ὡς σολοικισμόν, ἐν ᾧ Ψευδοσοφιστῆς ἢ Σολοικιστῆς δὲν
διέκρινε· διὸ καὶ ὁ Λουκιανὸς ἐπιλέγει, «ἀλλ' ἔγωγε ἤδη τὸ δεινὸν
εἰργασμαι, σὺ δὲ οὐκ ἐπέγνωσ...σολοικίσας ἔλαθόν σε ὡς οὐκ ἐπι-
σιτάμενον».

358 βωμολόχοι: μετενήνεκται ἢ λ. ἀπὸ τῶν λοχῶντων περὶ τοὺς
βωμοὺς καὶ βουλομένων τι λαβεῖν· οὗτοι γὰρ ὑπὸ τὸν βωμὸν πολλὰ
λιπαροῦσι κολακεύοντες λαβεῖν τι παρὰ τῶν θυόντων χργρφ.

ὑπὸ τῶν βωμῶν (καθίζοντες) Rutherford.

ἐπὶ τῶν βωμῶν πολλὰ...Blaydes

Οἱ ἐπὶ τῶν θυσιῶν ὑπὸ τοὺς βωμοὺς καθίζοντες καὶ μετὰ κολα-
κείας προσαιτοῦντες Ἄρποκρ.—κάπειθ' ἵνα μὴ πρὸς τοῖσι βωμοῖς
πανταχοῦ/ἄει λοχῶντες βωμολόχοι καλῶμεθα. Φερεκρ.

ἵστε καὶ ὁ Rutherford καὶ ὁ Blaydes πλημμελῶς τὸ ὑπὸ τὸν
βωμὸν μετέβαλον εἰς «ὑπὸ τῶν βωμῶν καὶ ἐπὶ τῶν βωμῶν»·

στίχ. 800 πλαίσια· τὰ τῶν ξύλων τετράγωνα. ὡσερ πλινθία
χργρφ. Rutherford, Blaydes.

γρ. τὰ ἐκ τῶν ξύλων τετράγωνα, ὡς περ πλινθεῖα καὶ πρὸλ. Ἡσύχ. πλαίσιον, ἢ...καὶ διὰ ξύλων τετράγωνα πηγύματα.

Πλινθεῖον δὲ ἐνταῦθα προσήκει καὶ οὐχὶ πλινθίον· διότι πλινθίον μὲν ὡς ὑποκορ. εἶνε ἢ μικρὰ πλίνθος, πλινθεῖον δὲ ὁ τόπος ἢ ὁ τύπος ⁽¹⁾ ἐν ᾧ αἱ πλίνθοι πλάσσονται· παρὰ δὲ Θουκυδίδῃ (6, 88) φέρεται «ἐδόκοντο πέμπειν εἰς τὸν περικειχισμὸν πλινθία καὶ σίδηρον» ἐνθα τὰ χρῆρφ. καὶ αἱ ἐκδῶται ἔχουσι τὸν ὑποκοριστικὸν τύπον πλινθία· ἐπειδὴ δὲ τὸ σχόλιον τῆς Πάτμου ἔχει πλινθία τὰ ἐν τύποις ξύλα, οἷς τὰς πλίνθους κατασκευάζον» ὁ Hudt ἔγραψε πλινθεῖα διὰ τοῦ εἰ· εἰκότως καθ' ἡμᾶς· καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἐκδῶται δὲν εἰσεδέξαντο τὴν γραφήν, ἀλλ' ἢ εὐστοχία τοῦ Hudt ἀναμφισβήτητος· ὡς πρὸς τὸ πλινθίον καὶ πλινθεῖον πρὸλ. λυχνίον καὶ λυχνεῖον, λόφιον καὶ λοφεῖον, λαμπάδιον καὶ λαμπαδεῖον, κυλίκιον καὶ κυλικεῖον (ἢ τῶν κυλίκων θήκη, Buffet) ἐσχάριον καὶ ἐσχαρεῖον· καὶ ἐμὴν διατριβὴν ἐν Ἐπετηρ. Πανεπ. 1910.

800 πλαίσια ξύμνηκτα χρῆρφ. πολλά, Σχολ. Dind. Mein· Rutherford Bergk.

πλαίσια ξύμπτυκτα χρῆρφ. τρία, Blaydes 1889, ᾧ ἠκολούθησε καὶ ὁ Leuwen.

Ἄλλ' ὁ Blayd γνωσιμαχήσας τῷ 1899 προτιμᾷ τὴν γρ. ξύμνηκτα καὶ παραβάλλει Ἡροδ. Δ' 190,2 οἰκήματα σύμνηκτα ἐξ ἀνθερίκων.

Τὸ σύμπτυκτα, συμπτουχθῆναι δυνάμενα (ὡς πίνχξ πτυκτός, κλιμαξ, δίφρος πτ.) δὲν ἀρμόζει ἐνταῦθα, ὅπου ἡ ἐννοια ἀπαιτεῖ τὸ σύμνηκτα=συμπεπηγόςτα, συμπαγῆ, εὐπαγῆ· πρὸλ. καὶ μέγαρον εὐπηκτον καὶ πλεῖστα ἄλλα σύνθετα ἐκ τοῦ ῥ πηγνύναι· οἷον ἀμαξοπηγός, ναυπηγός, ἰκριοπηγός, γομποπαγής, δρυοπαγής, κλινοπηγία, σκηνοπηγία, διφροπηγία.

1013 διαδρασιπολλίας· χρῆρφ. καὶ ἐκδῶται πάντες.

διαδυσιπολλίας προέτεινεν ὁ Blayd. τῷ 1889 κατὰ τὴν ῥήσιν τοῦ Λυσίου ΚΑ', 12 τοῖς διαδυομένοις τὰς λειτουργίας· τούτῳ δ' ἠκο-

(1) Τὰ κοιν. λεγόμενα καλοῦσιν πρὸλ. τὰ Γαλλ. *la forme, le moule* (mōpulus Λατιν.) τὸ χόανον, ἢ μήτρα ἐν ᾗ τὰ μέταλλα...ἴκριον, ἰκριώματα.

λούθησε και ὁ V. Leuwen τῷ 1893· ἀλλ' ὁ Blayd. τῷ 1903 ἀποδέχεται τὴν τῶν χργρφ. γραφὴν καὶ πρὸλ. Ἄχαρν. 601 νεανίας, οἰος σύ, διαδεδρακίος καὶ Διμ' 568,8 λιποτάξιον καὶ στρατείας ἀπόδρασιν· ἀλλ' ὁ V. Leuwen ἐνέμεινε τῇ πλάνῃ.

740 παρέλαβον τὴν τέχνην παρὰ σοῦ. οἶδοῦσαν ὑπὸ κομπασμάτων καὶ ῥημάτων ἐπαχθῶν ἰσχυρα...καὶ τὸ βάρος ἀφείλον...χργρφ. καὶ ἐκδόται· ὁ δὲ Leuwen ὑποπεύσας τὴν λ. ἐπαχθῶν γράφει ἐπακτιῶν=ἐπεισάκτων, ἐπεισηγμένων ἐξωθεν, ξένων καὶ δηνείων· ἀλλ' ἂν τὸ ἐφεξῆς «τὸ βάρος ἀφείλον» ἀντιτιθέμενον μονονουχί βοῶ ὑπὲρ τῆς γνησιότητος τῆς λ. ἐπαχθῶν, ὡς ἀντίκειται τὸ «ἰσχυρα πρὸς τὸ οἶδοῦσαν» πρὸλ. προσέτι στίχ. 924 δῆματα βόεια. 929 ἰπποκρημνα, 821 ἰπποβάμονα καὶ 1368 τὸ βάρος τῶν δημάτων βραχυνεῖ καὶ Εἰρήν 748 τοιαυτ' ἀφελὸν κακὰ καὶ φόρτον καὶ βωμολοχεύματ' ἀγεννή·

839 ἀθύρωτον στόμα, ἀπεριλάλητον· χργρφ. καὶ ἐκδόται. Ἄλλ' ὁ Blayd. προσκρούων τῇ ἐρμηνείᾳ τῆς λέξεως «τῇ περιλαλήσει καὶ φλυαρίᾳ μὴ καταβαλλόμενον» προτείνει τὴν γρ. ἀπαραλάλητον, ἀνυπερλάλητον· ἀλλ' ἂν τὸ περιλαλεῖν εἶνε πρᾶστικιώτερον τοῦ παραλαλεῖν καὶ ἢ διόρθωσις περιττή· τὴν λ. διέσωσεν ὁ Πολυδ. II. 125· πρὸς δὲ τὸ περιλαλεῖν πρὸλ. περιηγεῖν, περισπλίζειν, περιδοᾶν, περιδομῆειν. Τέλος ἐν τῷ Κωνσταντινιδεῖῳ Λεξικῷ σημειοῦται τὸ ἀπεριλάλητος ὡς διόρθωσις τοῦ Kuster ἀντὶ τοῦ ἀπεριάλλητον, ἀνεξαπάτητον, ἀφελγί (γρ. ἀσφαλή) καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπεριάλλητον γρ. ἀπεριάλλητον (τοῦ περιαλώματι)

1396 πειθῶ δὲ κοῦφόν ἐστι καὶ νοῦν οὐκ ἔχον· χργρφ. καὶ ἐκδόται· πειθῶ δὲ κοῦφόν ἐστι κῶγκον οὐκ ἔχον Blayd. δεχόμενος τὴν διόρθωσιν τοῦ Herwerden, ἦν καὶ ἀποθαρμάζει παραπέμπων ἄμα εἰς Σοφ. Οἶδ. Γ 371, ὡσαύτως δὲ καὶ Leuwen (παραδᾶλ. καὶ στίχ. 703 ὀγκωσώμεθα) καὶ σημειοῦται ὄγκον=molem Λατ. καὶ bulk Ἄγγλ.

Ἄλλ' ἂν α' τὸ κοῦφος ἀντίκειται πρὸς τὸ βαρὺς καὶ βάρος καὶ οὐχὶ πρὸς τὸν ὄγκον

β' τὸ ὀγκωσώμεθα (703) σημαίνει «ἐὰν ἀλαζονευθῶμεν» καὶ οὐχὶ θὰ ἔχωμεν βάρος·

γ' τὴν γρ. τῶν χργρφ. ἔχει καὶ ὁ Σχολ. (1386 ἐρισπωλικῶς· ἐκδ. Blaydes) «τὴν δὲ πειθῶ χροῖμα νοῦν οὐκ ἔχον φησί...»

ὁ πρὸς τὸ κοῦφον ἀντίκειται ἐν στίχ. 1397 ζῆται τι τῶν βαρυσιάθμων» καὶ στίχ. 1394 θάνατον γὰρ εἰσέθηκε βαρύιατον κενόν»

καὶ οἷς πρὸς τὸ «νοῦν οὐκ ἔχον» τῶν χργρφ. πρόλ. στίχ. 696 μόνον γὰρ αὐτὰ νοῦν ἔχονι ἐδράσατε· καὶ ἡ παραπομπή δὲ τοῦ Blaydes καὶ Leeuwen εἰς Οἶδ. Τύρ. 371 πλημμελῶς ἔχει. Μόνον ἐν Οἶδ. Κολ. 1162 ἀναγινώσκει τις «βραχύν τιν' αἰτεῖς μῦθον οὐκ ὄγκου πλέων.

ἀλλ' ἐκεῖ ἀντίκειται τὸ βραχὺς καὶ ὄγκωδης οὐχὶ δὲ κοῦφος καὶ ὄγκωδης. Ἐπὶ πᾶσι δὲ τὸ «κοῦφόν ἐστι κῶγκον οὐκ ἔχον· ἤθελεν εἶναι ταυτολογία τις, εἴαν τις λάβῃ τὸν ὄγκον ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ βάρους. Τέλος δὲ δεχόμενός τις τὴν λ. ὄγκος ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ βάρους λησμονεῖ τὸν φυσικὸν νόμον, καθ' ὃν τὰ σώματα ἐν ἴσῳ ὄγκῳ διάφορον βάρους ἔχουσιν».

Ἄλλ' ὁ Blaydes καίπερ εἰσάγων εἰς τὸ κείμενον τὴν διόρθωσιν τοῦ Herwerden, ἐν τῷ Commentarium ἐπιλαθόμενος τούτου ἔχει τὴν τῶν χργρφ. γραφήν «νοῦν οὐκ ἔχον»

1017 ἀνθρώπους πνέοντας δόρυ καὶ λόγχας...

καὶ πήληκας καὶ κνημίδας καὶ θυμούςς ἐπταβοείους χργρφ. καὶ ἐκδύται.

καὶ πήληκας καὶ κνημίδας καὶ θινούς ἐπταβοείους Blaydes (1889) καὶ παραβάλλει.

σὺν ῥ' ἔδαλον θινούς, σὺν ὃ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν Ἰλ. Δ 447· καὶ κατὰ τὸ

σὺν ῥ' ἔδαλον θινούς τε καὶ ἀσπίδας ὀμφαλοέσσας Εἰρήν. 1274. Ἀλλὰ προφανῶς τὸ τοῦ κωμικοῦ ἐνταῦθα θινούς μεταγράπτεον εἰς θυμούςς. Τὸ δὲ Ὀμηρικόν, καθ' ὃ μεταγράφει καὶ τὸ τοῦ κωμικοῦ ὁ Blayd. ἔχει

«σὺν ῥ' ἔδαλον θινούς...καὶ μένε' ἀνδρῶν» οὕτω δὲ ὁ κωμικός ἀντὶ τοῦ Ὀμηρικοῦ μένεα ἔχει τὸ θυμούςς· ὁ δὲ Σχολιαστὴς σημειοῦται «θυμούςς ἐπταβοείους, τοὺς μεγάλους ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἀσπίδος τοῦ Αἴαντος»· ὁμοίως μνημονεύει καὶ ὁ Σουΐδας «θυμὸς ἐπταβόειος» ἔχει δὲ καὶ τὸ ἀστεῖον πολὺ τὸ «θυμούςς ἐπταβόειους» καὶ κατάλληλον ἐν τῇ κωμῳδίᾳ. Τῷ δὲ 1903 ὁ Blayd. προτείνει (ἀντὶ «θυμούςς-θινούς») θυρεούς!

844 καὶ μὴ πρὸς ὄργην θερμότης κότιω γργρφ. καὶ ἐκδύται.
καὶ μὴ πρὸς ὄργην θερμότης ποτῶ Blaydes

Ὁ Bl. τῷ 1889 ἐνδοιάσας ὡς πρὸς τὴν φράσιν τοῦ ποιητοῦ τῆς 1902 ἐν τοῖς κριτικοῖς ὑπομνήμασιν μεταβάλλει τὸ κότιω εἰς «ποτῶ» καὶ παραβάλλει τὸ Εὐριπίδειον (Κύκλ. 145) «σπλάγγν' ἐθέρμαινον ποτῶ» καὶ (Ἦλ. 402) γὰρ θερμανόμεσθα καρδίαν.

Διὸ καὶ ὁ Naber μεταβάλλει τὸ τοῦ κωμικοῦ θερμότης εἰς θερμῆν, ἐπειδὴ καὶ παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ ὑπάρχει ὁ μέσος τύπος τοῦ ῥήματος.

Ἄλλ' ἡ γνώμη τοῦ Blaydes δὲν φαίνεται εὐστοχος· διότι ὁ Αἰσχύλος ἐνταῦθα δὲν ἦτο ἐν συμποσίῳ ὡς πρὸς δὲ τὴν φράσιν πρὸλ. καὶ τὸν 1006 στῆχ. τοῦ κωμικοῦ, ἐν ᾧ ὁ αὐτὸς Αἰσχύλος λέγει:

θυμοῦμαι καὶ μου τὰ σπλάγγνα ἀγανακτεῖ.

Περὶ δὲ τῆς διαφορᾶς τῶν λ. ὄργη, θυμός, χόλος, μῆνις, κότος ὁ Σχολιαστὴς αὐτόθι διδάσκει τάδε:

ὄργη, ἐπιθυμία τιμωρίας τοῦ ἠδίκηκένοι δοκοῦντος ἢ λύπη μετ' ὑπολήψεως τοῦ ὀλιγωρεῖσθαι·

θυμός, ζῆσις τοῦ περὶ τὴν καρδίαν κίματος δι' ὄρεξιν ἀντιλυπῆσεως κινούμενος ἢ ὄργη ἐναρχομένη·

χόλος, ὄργη διοιδουσα·

μῆνις, ὄργη εἰς παλαίωσιν ἀποτιθεμένη·

κότος, ὄργη θυμὸν ἐπιτηρούσα· Πρὸλ. καὶ Ἦλ. Α 81-82.

Εἶ περ γάρ τε χολὸν καὶ αὐτῆμαρ καταπέψει,

ἀλλά τε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον ὄφρα τελέσση.

578 ἀλλ' εἰμ' ἐπὶ τὸν Κλέων' ὅς αὐτοῦ τήμερον

ἐκπηγιεῖται ταῦτα προσκαλούμενος·

ἐκπηγιεῖται, ἐξειλήσει εἰς πηνίον· Σχολιαστ. καὶ Εὐστάθ. 1421, 64 «πηνίον-μίτος καὶ ἐκπηγιεῖται=μηρούσεται»· πλημμελῶς ἀμφοτέρω γραπτέον τὸ μὲν τοῦ Σχολιαστοῦ «ἐκπηγιεῖται, ἐξειλήσει ὡς ἐκ πηνίου, (E IC=EK), τὸ δὲ τοῦ Εὐσταθίου ἐκπηγιεῖται=ἐκμηρούσεται· διότι πήνη μὲν ὁ μίτος, πηνίον δὲ τὸ καλάμιον ἢ ὁ ἄτρακτος, εἰδὼν εἰλεῖται ἢ πήνη, ⁽¹⁾ ἢ κρόκη ἢ ὁ μίτος· καὶ πηνίζω, πηνίζομαι·

¹ Ἐπειδὴ τὸ πήνη καὶ μίτος συνωνυμοῦσιν, ἐντεῦθεν καὶ τὰ σύνθετα εἰμῆτος πλ.ακτ. καὶ εἰμῆνος ὕρη, πολὺπηνος καὶ πολὺμίτος, λεπτόμιτος καὶ λεπτόπηνος, πήνη-πηνίζομαι καὶ μῆρινθος-μηρούομαι

=εϊλέω, τυλίσσω τήν πήγην ἢ τόν μίτον περί τὸ πηγίον ἢ τὸ καλάμιον (μασοῦρι); ἐκπηνίζομαι δὲ=ἐξέλκω τι ἐκ τοῦ πηγίου καὶ μεταφορικῶς ποιῶ τινα ἐξεμεῖν ἢ ἐξερᾶν τὰ ὅσα κατέφαγεν· πρβλ. «Σφηξί 609 καὶ παππίζουσ' ἅμα τῇ γλώττῃ, τὸ τριώβολον ἐκκλαμαῖται: (ὡσεὶ διὰ τοῦ καλάμου τοῦ ἄλιευτικοῦ) ἐξαιρεῖ ἀντίθετ. ἐγκάπτειν τὰ κέρματα) καὶ Ἰππ. 1147 ἔπειτα ἀναγκάζω πάλιν ἐξεμεῖν ἅττ' ἂν κεκλόφωσί μοι κημόν καταρηλῶν (τὴν μήλην καθιεῖς πρὸς τὸ ἔμετον προκαλέσαι).

Πρὸς τὸ πηγίζω-ἐκπηνίζω, πρβλ. εϊλέω-ἐξεϊλέω, ἐλίσσω-ἐξελίσσω, τυλίσσω-ἐκτυλίσσω, τολυπεύω-ἐκτολυπεύω, μηρύομαι-ἐκμηρύω, ἐν οἷς τὰ σύνθετα σημαίνουσι τὸ ἐναντίον τῶν ἀπλῶν. Ἐπειδὴ δὲ τὴν ἐν τοῖς τοιούτοις ἐννοίαν τῆς ἐκ ὀηλοῖ καὶ ἢ πρόθεσις ἀνά, συνωνυμοῦσι τὰ ἐκπηνίζω καὶ ἀναπηνίζω, ἐξελίσσω καὶ ἀνελίσσω, ἐκπτύσσω καὶ ἀναπτύσσω, ἐκμηρύω καὶ ἀναμηρύω, ἅτινα ὀηλοῦσι τὸ ἐναντίον τῶν ἀπλῶν, ὡς καὶ τὸ ἀνακλώθω εἶνε ἀντίθ. τῷ κλώθω (τὰ πραχθέντα οὐδὲ Κλωθῶ ἂν εἴη ἀνακλώσειεν οὐδὲ Ἄτροπος μετατρέψειεν· Λουκ. ἱστ. συγγρ. 38, Μοιρῶν πῆμ' ἀνέκλωσαν Μοῦσαι· Ἐπιγρ.) πρβλ. καὶ τὸ ἀναλύω-ἀλλύω-ἐξαναλύω ἀντίθ. τῷ ὑφαίνειν.

347 λύπας/χρονίους τ' ἐτῶν παλαιῶν ἐνιαυτούς χργρφ. ἐκδύται
χρονίων γυίων ἢ γούτων Reisk.

λύπας/χρονίους τ' ἀλγῶν παλαιῶν ἐνιαυτούς Kock

λύπας/χρονίους τ' ἰνῶν παλαιῶν ἐνιαυτούς Naber

λύπας/χρονίων ἀτῶν παλαιούς τ' ἐνιαυτούς Dawes

Ἐπερ τῆς τελευταίας διορθώσεως πρβλ. καὶ Σοφ. Οἶδ. Γ. 819 κακῶν ἀνατος· αὕτη καὶ νόημα παρέχει, δι' αὐτῆς δὲ εὐοδοῦται καὶ τὸ μέτρον συμφωνοῦν πρὸς τὸ τῆς στροφῆς ἐν στίχ. 330.

υυ — — — — — υυ — — — — —

Οἱ δὲ δεχόμενοι τὴν τῶν χργρφ. γραφήν ἐρμηνεύουσι τὸ «ἐτῶν ἐνιαυτούς»=ἐτῶν κύκλους, περιδρομάς, περιόδους annorum revolutiones· ἄλλως δὲ διάφορον τὸ Ὀμηρικὸν «ἀλλ' ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε περιπλομένων ἐνιαυτῶν, (Ὀδ. Ι, 16)· διὸ καὶ κακῶς αὐτὸ ἐπιγράφεται ὁ Blayd. προσοχῆς δ' ἄξιον μόνον τὸ Πλατωνικόν (Νόμ. 906 C) ἐν ὧραις ἐτῶν καὶ ἐνιαυτῶν. Τὸ δὲ σχόλιον (Σοφ. Τραχ. 824) ἐνιαυτός «ὁ τέλειον ἔχων τὸ δωδεκάμηνον» ὅπερ ἐπάγονται τῶν ἐρμηνεῦ-
τῶν τινες οὐδόλως προάγει τὸ ζήτημα· ἀλλὰ καὶ ἡ ῥήσις τοῦ Διο-

ἑώρου (II, 47 τὸν ἔννεακαιδεκαῆτι χρόνον ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Μέτωνος ἑνιαυτὸν ὀνομάζεσθαι) δὲν δύναται ἐνταῦθα νὰ ληφθῆ ὡς ἄψιν.

Διὸ ἡ εὐφραστάτη διορθωσις τοῦ Dawes ἀναμφισβητήτως εἶνε προτιμητέα καὶ ἀπορεῖ τις διατί οἱ ἐκδόται ὀλιγόωρησαν αὐτῆς, ἥτις καὶ νόημα παρέχει ἄριστον καὶ τὸ μέτρον εὐοδοῖ, ὅπερ διὰ τῆς τῶν χργρφ. χωλαίνει.

Θῶς ἐδίδασκα λεπτῶν τε κανόνων εἰσβολὰς ἐπῶν τε γωνιασμοὺς (λέγει ὁ Εὐριπίδης) — γωνιασμούς, πλαγισμούς, ἀπάτας, ἀποφυγὰς καὶ ἀπαγωγὰς Σχολ. Rutherford. Blayd.

γωνιασμοὺς inflexiones angulares Blaydes

ὁ δὲ Von Leeuwen σιγᾶ ὡς καὶ ὁ Kock.

γωνιασμός, angulus concurrentium parietum, τοίχων συμβολῆ ἐγγώνιος Θησ. καὶ γωνιάζω, in anguli formam redigo. flecto Θησ.

Ἄλλ' ἐνταῦθα τὸ «γωνιασμός ἐπῶν» προφανῶς ἔχει ἄλλην σημασίαν καὶ παραπλήσιον τούτου εἶνε τὸ τοῦ Πλάτωνος ἐν Φιλήδῳ ἢ τοῖς κανόσι καὶ γωνίαις — ἡ λ. γωνιασμός γίνεται παρὰ τὸ γωνιάζω, ὅπερ σημαίνει α' εἰς γωνίαν σχηματίζω. Ἡρωδικῶν. Ἐπιμ. 17.

β' τῆ γωνία (=τῷ γωνιομέτρῳ, τῷ ἐργαλείῳ τοῦ τέκτονος ἢ λιθουργοῦ) ρυθμίζω, κατασκευάζω ῥυθμικῶς καὶ τεχνηέντως ὥστε καὶ γωνιασμός, ἡ διὰ τοῦ γωνιομέτρου ρύθμισις καὶ φιλοτέχνησις τῶν λίθων καὶ μεταφορ. ἐπὶ τῶν ἐπῶν· διὸ καὶ Ἀρποκρατίων ἐν λ. ἐπῶν γωνιασμοί, ἡ τῶν πείχων κατασκευὴ διὰ τοῦ γωνιομέτρου ἦτοι λίαν τεχνικῶς. Καὶ νῦν δὲ οἱ λιθοξόοι ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας λέγουσι «γωνιάζω τὸ ἀγκωνάρι δηλ. τὸν γωνιαῖον λίθον, καὶ τὸ γωνίασμα τοῦ ἀγκωναριοῦ, καὶ ἀγωνιάστον τὸ ἀγκωνάρι ἢ παραγωνιασμένον καὶ παράγωνον ἦτοι κακῶς γωνιασθέν· πρόβλ. πρὸς τούτοις καὶ τὰ τῶν ἀρχαίων εὐγώνιος, ὁ ἔχων τὰς γωνίας κανονικάς, καὶ τὸ ἀφηρημένον ἢ εὐγωνία, ἡ τῶν γωνιῶν κανονικότης. Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ γωνίας σημειωτέον. ὅτι νῦν ὑπὸ τοῦ λαοῦ λέγεται γωνιῆ=καὶ ἡ ἐστία, καὶ φωιογωνιά, ἐνθα ἡ φωτιά, ἡ πυρὰ ἀνάπτεται. πρὸς δὲ ἡ πασιτρογωνιά καὶ παραγώνι.

1273 εὐφραμεῖτε, μελισσονόμοι, δόμον Ἀρτέμιδος...ἀγειν χργρφ.

vulg., ἢν γραφήν οἱ ἐκδῶται πειρώμενοι νὰ ὑποστηρίξωσιν ἐπάγονται τὴν φράσιν τοῦ Πινδάρου (Πυθ. Δ', 108) Δέλφεις μέλισσα (ἢ Πυθία) καὶ τὴν τοῦ Σχολιαστοῦ «ὅτι πὰς περὶ τὰ θεῖα μύστιδας καὶ μελίσσας» φησὶν ἐτέρωθι ὁ αὐτὸς ποιητής· ἀλλ' ἀνήνυτος καὶ ἀνόνητος προσπάθει· τὸ δὲ ὀρθὸν ἴσως οὕτως ἔχει· παρὰ τῷ Σχολιαστῇ τοῦ κωμικοῦ ἀναγινώσκωμεν αὐτόθι· «μελισσονόμοι ὡς πολισσονόμοι, οἱ διανέμοντες τὰ τῆς πόλεως ἢ οἰκοῦντες ἐν τῇ πόλει» χργρφ. R ἐκδ. Rutherford. Ἀλλ' ἡ γραφή αὕτη φαίνεται τετραγαμμένη· ὁ δὲ Σχολιαστὴς καθ' ἡμᾶς ἀνεγίνωσκεν «πολισσονόμοι» ἐν τῷ κειμένῳ τοῦ κωμικοῦ καὶ τοῦτο θέλων νὰ ἐρμηνεύσῃ, ἴσως ἔγραψε· «πολισσονόμοι (ἐσχημάτισται) ὡς μελισσονόμοι (καὶ οὐχὶ ὡς παρ' ὀθῆνι «μελισσονόμοι ὡς πολισσονόμοι) οἱ διανέμοντες τὰ τῆς πόλεως ἢ οἰκοῦντες (χρ. οἰκοῦντες) ἐν τῇ πόλει»· διότι τὸ πολισσονόμοι ἐγένετο κατὰ τὸ μελισσονόμοι, οὐχὶ δὲ καὶ τὰνάπαλιν σημεῖται δὲ τὸ πολισσονόμοι ὅ,τι καὶ τὸ ἀστυνόμοι·

1244 ἀπολεῖς ἐρεῖ γάρ... χργρφ. τινα, Kock, Bergk Meinek.

ἀπολεῖ σ' ἐρεῖ γάρ... χργρφ. πολλὰ Dind. Th. Vels.

ὀρθότερον τὸ β' καὶ νοητέον ὡς ὑποκείμενον τοῦ ἀπολεῖ τὸ ληκύθειον... ὅπερ εἶπε καὶ τοῦ ἐρεῖ ὑποκείμ. ἢ ἀπλῶς ἢ λήκυθος· καὶ πρὸς τὴν στίχ. 1227—8 ἀποπρίω τὴν λήκυθον ἵνα μὴ διακναίση τοὺς προλόγους ἡμῶν.

507 πλακοῦντας ὄπτα κολλάβους τε : Τὸ λεξ. τοῦ Liddell εἶδος τι of Cake or roll καὶ τὸ Κωνσταντινίδειον «κόλλαθος εἶδος πλακοῦντίου ἢ ζυμαρικοῦ» καὶ παραπέμπουσιν εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 507 ἦτοι εἰς τὸ ἡμέτερον χωρίον. ἐνθα ὁ κωμικὸς ἔχων «πλακοῦντας ὄπτα καὶ κολλάβους» προφανῶς διδάσκει ὅτι οἱ κόλλαβοί εἰσι διάφοροι τῶν πλακοῦντων· τὸ ὀρθὸν δὲ διδάσκει ὁ Σχολιαστὴς τοῦ κωμικοῦ γράφων αὐτόθι· «κολλάβους λέγει τοὺς ἄρτους, τοὺς ἐοικότες τῇν πλάσιν τοῖς κολλάθοις τῆς κιθάρας... φασὶ δὲ κολλάθους καὶ τὰ τῆς μουσικῆς ἰδιωτικῶς λεγόμενα καβάλια· ἐκδ. Rutherford καὶ Blaydes· ὁ μακρὸς ἄρα καὶ στρογγύλος ἄρτος, ὡς ὁμοιάζων τὸ σχῆμα πρὸς τοὺς κόλλοπας τῆς κιθάρας (ἢ καλουμένην φρατζόλα) ἐκλείτο κόλλαβος· ἠσθίετο δὲ ὁ ἄρτος οὗτος χλιαρὸς ἢ θερμὸς καὶ εἶχε τὸ χρῶμα

τοῦ γάλακτος (πρὸλ. Ἀποσπ. τοῦ κωμικοῦ 421 κολλιάδων γλιερῶν καὶ Φιλύλλ. κωμ. Π 858 γαλακτοχρῶτες κόλλαβοι θερμοί). Πρὸλ. καὶ Εὐστάθ. 1915, 7 «κόλλωψ ὁ τοῖς ὕστερον κόλλιαδος, δι' οὗ ἐντείνονται αἱ χορδαί» καὶ Φρόνιγ. «κολλάβους, τοὺς ἐν τῇ κιθάρα ἢ μὲν ἄλλη διάλεκτος λέγει, σὺ δὲ ὡς Ἀθηναῖος λέγε κόλλοπας· κόλλοπες δὲ οἱ πασσαλίσκοι, ἐξ ὧν ἐξάπτονται αἱ χορδαὶ καὶ κείνται ἐν τῷ πῆχει τῆς κιθάρας, τὰ τῶν χορδῶν ἐπιτόνια».

886 Δίμητες, ἢ Ἡρέψασχ... ἐνθα ὁ Σχολιαστῆς,

παρ' ὅσον Ἐλευσίνιος τῶν δήμων ἦν Αἰσχύλος· χργρφ.

* Ἐλευσίνιος τὸν δῆμον ἦν Rutherford. Σχολ.

* » » Ἐλευσίνιος τὸν δῆμον ἦν Blaydes καὶ ἐν στίχ. 86.

Ξενοκλῆς... φύλου μὲν πατρός, τῶν δὲ δήμων Χολαργεύς· χργρφ.

» » » τὸν δὲ δῆμον· Blayd. Comment.

Οὕτω δὲ ἐκάτερος τῶν ἐκδοτῶν ἐφθειραν τὴν ὀρθὴν γραφήν, ἣν τὰ χργρφ. ἀπέδωκαν· ὅτι δὲ ἡ κατὰ γενικὴν γραφή εἶνε ἢ ὀρθή, ἀπέδειξεν ὁ αἰμίμηστος Κόντος (ἐν Ἀθηναῖς Τόμ. Δ' 157 καὶ Γ', 537) δι' ἄλλων τε πολλῶν καὶ μάλιστα διὰ τῆς παρ' Ἀριστοτέλει (Ἀθην. Πολιτ. κεφ. 55) ῥήσεως «πόθεν τῶν δήμων» (πρὸλ. καὶ «τῶν δήμων Ἀλωπεκῆθεν, πόθεν τῶν πόλεων, εἰς ἧς ἀφικνεῖ Πλάτ. Ἰππ. Μείζ. 283 B)· τέλος δ' ἐπεκύρωσε καὶ δι' ἐπιγραφῆς «τῶν δήμων Ἀχαρνεύς»· Ἀρχ. Ἐφ. 1895 σελ. 107.

Τούτοις δὲ προσθετέον ἦδη, καὶ τόδε· «οἱ δὲ λαχόντες θεσμοθέται ὑπὸ τῆς βουλῆς δοκιμάζονται, ἐρωτώμενοι, τίνες αὐτῶν πατέρες, ὁμοίως καὶ δήμων τίνων εἰσίν...» Lex Cantabr 670.14)

Σημειωτέον δ' ἔτι καὶ τὰς ἐξῆς ἐπιγραφάς.

Καλλίας Καλλιᾶδου φυλῆς Ἀντιοχίδος, δήμου Αἰγιαλέως,

Ἀριστοτέλης Λυσιμαχίδου, δήμου Κεϊριαδῶν, φυλῆς Ἰπποθωντίδος

Σωκράτης Ἀλκαμένους, δήμου Φλυέων, Φυλῆς Ἰπτολεμαΐδος (1)

651. ὁπόθ' Ἡράκλεια τῶν Διομείους γίγνεται χργρφ. καὶ ἐκδότηι γρ. ὁπόθ' Ἡράκλεια τῶν Διομεία γίγνεται.

(1) Jahresheften des Oesterr. Archeologischen Institutes XIV. MCMX1 σελ. 251, 252, 254 εἰσι δὲ αἱ ἐπιγραφαὶ τῶν ἐτῶν 274, 297 καὶ 443 π.Χ.

ὀπόθ' Ἡράκλεια τὰν Διομείων γίγνεται=Διομέων

ὀπόθ' Ἡράκλεια τὰν Διομεῦσι γίγνεται.

Καὶ Ἡράκλεια μὲν εἰσιν ἢ πρὸς τιμὴν τοῦ Ἡρακλέους ἑορτὴ ἀλλὰ τί σημαίνει τὰν Διομείους; ὁ Βλαυδὸς σημειοῦται τὰ Διόμεια, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐπαγόμενος μάρτυρα Στέφανον τὸν Βυζάντιον γράφοντα:

«Διόμεια οὐδετέρως δῆμος τῆς Αἰγηίδος φυλῆς...»⁽¹⁾

Ἀλλὰ ταῦτα ψευδῆ, τὸ δὲ ἀληθές τόδε:

Διομος μὲν ἦτο ὁ ἦρωσ.

Διόμεια⁽²⁾ δὲ οὐδετέρως ἢ πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἑορτὴ.

Διόμεια⁽³⁾ δὲ θηλυκῶς ὁ δῆμος καὶ.

Διομεὺς δὲ δημότης (καὶ οὐχὶ Διόμειος) ὡς Δεκέλεια - λεύς, Ἐρίκεια - κεύς, Πλώθεια - θεύς, Τρινέμεικ - μεύς, Εὐωνόμεια - μεύς· ὁ δημότης πρὸς τούτοις λέγεται Διομειεύς καὶ Διομεεύς, ὡς Δεκελειεύς - λεύς, Ἐρικειεύς - κεύς, Πλωθειεύς - θεεύς, Τριγεμειεύς - εεύς, καὶ

α' Διομεὺς πρόλ. Ross δῆμοι τῆς Ἀττικῆς Νο 1 Διομεεύς, Νο 12 Ἰέρων Διομεὺς ὡσαύτως παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ σελ. 260 καὶ 214 Διομέων Ἡράκλειον ἔτι δὲ καὶ ὁ Ἡσύχιος «Διομειῖς» ὁ δὲ Dindorf ἐν τῷ Θησαυρῷ νομίζει γραπτέον Διομειεῖς ἀλλ' ἡ ἀξίωσις ἤδη φαίνεται ὑπερβολικῆ.

β' Διομεεύς πρόλ. Ross Νο 69 σελ. 67 Ἐπιγένης Μικίωνος Διομεεύς CIA, II, 247,13 τοῦ 306 π. X. 263,11 τοῦ 303, 3264 B, τοῦ 279 π. X. (*) Διομεεύς Πλούτ. Β' 852,1 ἔκδ. Βερναρδάκη.

(1) Στεφ. Βυζ. Διόμεια οὐδετέρως δῆμος τῆς Αἰγηίδος φυλῆς. Ἡρακλῆς γὰρ ἐπιξενωθείς παρὰ Κολλύτιῳ ἠράσθη Διόμου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ οὐ ἀποθεω...» ἐνθα τὸ κείμενον τεταραγμένον φαίνεται· τὸ δὲ ὕγιες ἤθελεν εἶναι Διόμεια, δῆμος τῆς Αἰγ. φυλ. καὶ Διόμεια οὐδετέρως ἑορτὴ τοῦ Διόμου· Ἡρακλῆς...ἠράσθη Διόμου...οὐ ἀποθεωθέντο, ἤγεται ἑορτὴ τὰ Διόμεια.

(2) Τὰ Διόμεια ἑορτὴ τοῦ Διόμου... Ἡρωδιαν. Α' 374,8. Τὰ τῶν ἑορτῶν ὀνόματα διὰ τοῦ ε γράφεται, ὅλον Ἀπατούρια, Βουφόνια, Διάσια, Θεσμοφόρια κλπ. πλὴν τοῦ Αἰάκεια, Δημίτρεια, Διόμεια· Β' 460 σημ.

(3) Οὐδεμιάς προσοχῆς ἔξια, ὅσα διδάσκει Ε. Μ. Διομειαλαζόνας τοὺς ὑπερηφάνους εἶπεν Ἀριστοφάνης, ἀπὸ τῆς Διομαίας, πάγου τῆς Ἀττικῆς, ὅπου ἠλαζόνευαν οἱ ἐκεῖ ἐνοικοῦντες. Διομος ὄνομα κύριον, ἀφ' οὗ Διομιάς ἑορτὴ παρὰ τὴν Διὸς γενικήν. Διομος, ὡς ἀνδρός-ἀνδρόμειος· πλημμελῆ δὲ καὶ ὅσα ὁ Εὐστάθιος λέγει περὶ τοῦ Ἡρακλῆς-εἰος τὰ Ἡράκλεια καὶ μᾶλλον ἐκ τοῦ Διομεὺς Ζεὺς-Διομέως! τὰ Διόμεια!

* Meisterhans σελ. 42 σημ. 260.

γ' Διομειεύς CIA, IV, 2,50 B,4 τοῦ 373 π. X. CIA, II 493,4 τοῦ 300 π. X. (5)

καὶ Διομεῖες ἐν ἐπιγραφῇ ἀνευρεθείσῃ ὑπὸ τοῦ Ross (τῷ 1832 ὑπ' ἀρ. 5 σελ. 20) ἐν ἣ στεφانوῦνται ὑπὸ τοῦ δήμου οἱ διατιηταὶ ἐπὶ Ἀντικλέους ἀρχόντος τῷ 325 π. X. (113,4) Ὀλυμπ.)

Ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ φερεται ὁ τύπος Διομεῖες. ὡσαύτως Ἰκαριεῖες· ἀλλ' ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιγραφῇ εὔρηται παραδόξως πῶς ποικιλία τύπων τῶν εἰς εὐς δημοτικῶν ὀνομάτων ἴτιοι

Διομεῖες, Ἰκαριεῖες. — Ἀλαιεῖς, Ἐρχιέες, Ἀχαρνέες, Εὐωνυμέες, Κολλυτέες, Λαμπτρέες, Πικληνέες, Φλυέες, Χολαργέες· Ἀλλὰ καὶ Αἰγικλιεῖς, Αἰζωνεῖς, Ἀλαιεῖς Ἐστιαεῖς, Κηφισιεῖς, Λευκονοεῖς, Μελιτεῖς, Πικκινεῖς, Πειραεῖς, Σουναεῖς, Φαληρεῖς. Ἐπὶ πᾶσι δὲ καὶ οἱ τύποι Ἀθμονῆες, Ἀζηγιῆς.

Εὐρέθῃ, πρὸς τούτοις καὶ τύπος Διομαιεύς (=Διομειεύς), ἀλλ' ἡ ἐπιγραφῇ εἶνε τοῦ 3' αἰῶνος μ. X., ὅτε ἡ χρήσις καὶ ἡ ἐκφώνησις τῆς διφθόγγου αι καὶ τοῦ ε συνέπιπτεν. Διὸ ἐν ταῖς τοιαύταις ἐπιγραφαῖς εὔρηται καὶ Ἡφιστος, Πικανιεύς, Κυθαθηγεέων (1) κλπ.

Καὶ τὸ κακὸν τοῦτο παρατείνουσιν ὅτε Herwerden ἐν τῷ Λεξικῷ αὐτοῦ ἀναγράφων τὸν τύπον τοῦτον ὡς ἀξιωμακτικόν καὶ ἡ τοῦ Pauly Wissowa Ἐγκυκλοπαιδεία, ἐν ἣ μνημονεύεται Διομαιεύς. Ἀνεγράφη δὲ καὶ ἐν τῷ CIA ὡς ὀρθὸς τύπος καὶ ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς τοῦ 1' αἰῶνος π. X. εὔρεθείς CIA IV, 2,371 fragm α, 7.

Διομαιεύς· ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀληθεύει· διότι τὸ ὄνομα ἴτιο ἐλλιπὲς καὶ κακῶς συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ἐκδόντος τὴν ἐπιγραφὴν· διότι ἴτιο ...ΑΙΕΥΣ, ἐνθα μᾶλλον ἀρμόζει ΑΛΑΙΕΥΣ. Ἀλαιεύς. (2)

Ὁσαύτως καὶ τὸ ἐν ταῖς Ἀττικαῖς ἐπιγραφαῖς σημειούμενον Διόμειος (ἐν Διομείοις οἰκῶν) πλημμελῶς ἔχει, προερχόμενον καὶ τοῦτο ἐκ κακῆς συμπληρώσεως τοῦ ἐκδόντος τὴν ἐπιγραφὴν. Διότι τὸ κείμενον αὐτῆς ἐν CIA 772 B col II, 4 ἔχει

Δ)ΙΟΜΕΙΟΙΚΩΝ συνεπληρώθη, δὲ Διομειοῖς οἰκῶν
Κ)ΥΔ(ΑΘΗΝΑΙΩ) οἰκῶν » » Κυθαθηγαίω »

(*) Meister. αὐτόθι.

(1) Meisterh. σελ. 34.

(2) Meisterh. σελ. 35 σημ. 186

μάτο ὡς προστάτης τῶν νόθων· ὁ ἦρωσ οὗτος ἐτιμᾶτο καὶ ἐν ἄλλοις δῆμοις τῆς Ἀττικῆς, ὡς ἐν Μαραθῶνι καὶ Μελίτῃ, ἀλλ' οὐδαμοῦ ἡ ἐορτὴ αὐτοῦ ἐλάμβανε τόσην φαιδρότητα καὶ λαμπρότητα, ὅσην ἐν Διομείᾳ διὰ τὰς χαριτολογίας τῶν περιωνύμων ἐξήκοντα γελωτοποιῶν.¹ τούτων δὲ τὰ γελοῖα ἐφημίζοντο καὶ ἔξω τῆς Ἀττικῆς, ὁ δὲ βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας Φίλιππος ἐπέμπεν ἱκανὰ κέρματα εἰς τινὰς καὶ προσέταττεν, ἵνα συλλέγοντες ταῦτα ἀποπέλλωσιν αὐτῷ. (2) Γινώσκωμεν πρὸς τούτοις, ὅτι καὶ λίαν ἀλαζονικῶς εἶχον οἱ τοῦ δήμου τούτου κάτοικοι διὰ καὶ παίξων ὁ κωμικὸς Διομειαλιζόνας (3) καλεῖ.

Διομηῆς πύλη, πρὸς τούτοις μνημονεύεται παρ' Ἡσυχίου. (4) Ἐτι δὲ ἡ Διομεία, ἡ Κολλυτιὸς καὶ ἡ Μελίτι, συνδυάζονται ὑπὸ τοῦ Πλούταρχου (5) ὡς γειτνιαζόντες ἀλλήλοις δῆμοι· ἱστορεῖται δὲ μάλιστα ὑπ' αὐτοῦ, ὅτι ἐκ Μελίτης μετόκησαν εἰς τὴν Διομείαν πολλοὶ καὶ πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ μετοικισμοῦ ἐτέλουν κατὰ μῆνα Μεταγειτνιώνα καὶ θυσίαν ἐπιώνυμον, τὰ Μεταγειτνία ἦτοί τὰ Μετοίκια.

Διομέων ὀνόματα κύρια ἀναγράφονται ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ Kirchner συνταχθείσῃ Ἀττικῇ προσωπογραφίᾳ πολλά. Τέλος δὲ σημειωτέον,

(1) Ἀθήναιος 640 Δ. Πλήθος δ' ἦν ἐν Ἀθήναις γελωτοποιῶν· ἐν γούν τῷ Διομείων Ἡρακλείῳ συνελέγοντο ἐξήκοντα ὄντες τὸν ἀριθμὸν καὶ ἐν τῇ πόλει δὲ ὠνομάζοντο «οἱ ἐξήκοντα ταῦτα εἶπον» καὶ «ἀπὸ τῶν ἐξήκοντα ἔρχομαι»· τοσαύτη δ' αὐτῶν δοξα τῆς βραθυμίας ἐγένετο, ὡς καὶ Φίλιππον ἀκούσαντα τὸν Μακεδόνα πέμψαι αὐτοῖς τάλαντον, ἵνα ἐγγραφόμενοι τὰ γελοῖα πέμπωσιν αὐτῷ· πρβλ. καὶ 260 Α. Β.

(2) Καὶ ἐν πολέμῳ δὲ δὲν διεκόπτετο ἡ τελετὴ τῆς ἐορτῆς· ἀλλὰ τότε τὰ Ἡράκλεια ἐτελοῦντο ἐντὸς τῆς πόλεως· πρβλ. Δημ. ΧΙΧ § 86 καὶ 125 «τὰ Ἡράκλεια ἐν ἄστει θύειν ἐφηφιζέσθε»—ἀλλὰ νῦν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν τῶν πολεμίων κατεχόντων τὴν Δελφείαν καὶ τὸν Ὀρωπὸν καὶ τῆς πόλεως ἐν πολιορκίᾳ διατελούσης καὶ ἐν κινδύνῳ, φαίνεται ὅτι ἡ τῶν Ἡρακλείων ἐορτὴ δὲν ἐτελεῖτο διὸ καὶ ὁ Ξαυθίας εἶπε τὸν προκείμενον στίχον. (ἐφρόντισα «ὀπόθ' Ἡράκλεια τὰν Διομείοις γίγνεται».)

(3) Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 605 Γερητοθεοδώρους Διομειαλαζόνας «ἐνθα ὁ Σχολ. Γέρητα τὸν φαλακρὸν καὶ Θεόδωρον τὸν Διομείαν (γρ. Διομειᾶ) τὸν δῆμον, (!) ὄντα, ὡς ὠνομάσται οὕτω ἀπὸ τινος Διόμου ὁμοίους καὶ Σουίδας»

(4) Ὁ Dindorf ἐν τῷ Θησαυρῷ παρατηρεῖ, ὅτι ὁ κῶδιξ ἔχει *δημιασι*· διὸ καὶ νομίζει γραπτέον *αδημιας-άδος*, διὰ τὸ τὰς δημίας (=δημοσίας γυναί.ας) ἐνταυθα προσστηκέναι· ἀλλ' ἀπίθανον.

(5) Πλούτ. Β' 601 Β οὐδὲ γὰρ Ἀθηναῖοι πάντες κατοικοῦσι Κολλυτιὸν οὐδὲ Κορίνθιοι Κράνειον... ἀρ' οὖν ξένοι καὶ ἀπόλιδές εἰσιν Ἀθηναίων οἱ μεταστάντες ἐκ Μελίτης εἰς Διομίδα (γρ. Διομίδα-Διομείαν), ὅπου καὶ μῆνα Μεταγειτνιώνα καὶ θυσίαν ἐπιώνυμον ἄγουσι τοῦ μετοικισμοῦ, τὰ Μεταγειτνία

ἔτι Διομεύς ἐπιφανέστατος ἐγένετο Φιλήμων ὁ Φιλήμωνος, ὁ κωμικὸς ποιητής.

Ἐκ τῶν εἰρημένων κατὰ διγλον γίνεται, ὅτι ἐπειδὴ ὁ μὲν δῆμος ἐλέγετο ἢ Διόμεια, ὁ δὲ δημότης Διομειεύς — Διομεεύς καὶ Διομεύς, ὁ τύπος Διόμειος καὶ τὸ ἐν Διομείοις τοῦ Ἀριστοφάνους εἶνε ἐσφαλμένα· ἐκ τούτου δὲ σφαλῆς καὶ ὁ τὴν Ἀττικὴν ἐπιγραφὴν ἐκδοῦς ἀπέσφηλε καὶ τὸν ἀρθ. οὐγράφον τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας Pauly Wissova ἔστις ἀνέγραψεν, ὅτι ὁ δημότης λέγεται Διομαιεύς καὶ ἐν Διομείοις.

περιλεσχήμεντος, περιλάλητος, περιποίητος. Ἡσύχ.

» » περιβόητος διώρθωσε Pergot, ἣν διόρθωσιν εἰσήγαγεν ὁ Θησ. καὶ ὁ Schmidt 1862, ἀλλὰ τὸ Κωνσταντινίδ. Λεξ. οὐχί.

περιλεσχήμεντος, περιλάλητος περιπίυστος καθ' ἡμᾶς ἀντὶ τοῦ περιποίητος.

τιθηνεύειν τιθηνευόμενος, τρεφόμενος, ἀσκῶν Ἡσύχ.

» τρεφόμενος μαστῶι καθ' ἡμᾶς.

διότι κυρίως τιθηνεύειν = τρέφειν μαστῶ, γαλακτουχεῖν ἢ γαλουχεῖν, τρέφειν ὡς ἢ τιθήνη ἢ τίθη ἤτοι διὰ τοῦ ἰδίου γάλακτος. τῷ μαστῶ· πρβλ. Ἰλ. Ζ 389.

φέρει δ' ἅμα παῖδα τιθήνη ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσ' ἀταλάφρονα.

Συνήθετος τύπος εἶνε τιθηνέω (τιθήνημα — τιθήνησις) πρβλ. θηγάζω, τιθεύω.

τροφεύω: ἐν τῷ Λεξ. Κωνσταντινίδου σημειοῦται ὡς μεταγνστ. τύπος τοῦ β. τρέφω ἐκ τῶν Ο' καὶ τοῦ Φίλωνος· ἀλλ' ἐν τοῖς Παπύροις εὐρέθη τροφεύω (τρέφω τινά, ἐπιμελοῦμαι τινος ὡς τροφός) καὶ παρακείμε. τειρόφευκα· ὁ δὲ Π. Βερολίγου (BGU. 6933 σελ. 290) διέσωσε καὶ συμβόλιον τροφοῦ, ἣτις ὁμολογεῖ, ὅτι ἀπέχει ἢ ἀπειλήφη τὰ ὀφειλόμενα κῦτῆ τροφεῖα· ἔχει δὲ ὁ Π (ὅστις εἶνε τοῦ 50 μ. Χ.) ἐπὶ λέξει ἠδε.

ὁμολογεῖ....(τροφός) ἀπέχειν τὰ τροφεῖα καὶ τὰ ἔλαια καὶ τὸν ἱματισμόν καὶ τὰ ἄλλα, ὅσα καθήκει δίδοσθαι τροφῶ τοῦ τῆς γαλα

κτοτροφίας διετοῦς χρόνου καὶ τιθηνήσεως μηνῶν ἕξ, ὑπὲρ οὗ τειροφρευσε καὶ τεθην κεν αὐτοῦ ἐγγόνου δουλικοῦ ... (ἔνθα συμπληρωτέα) = τεθήλακεν ἢ τετιθήνηκεν (1).

πρόλ. καὶ P. Crenfell II, 153 ὁμολογῶ τειροφρευκέναι σοι τὸ τέταρτον μέρος τῆς δουλείας

Πρόλ. καὶ P.O. L. 91 ἀπ' Ὁξυρύγγων πόλεως

...ὁμολογῶ ἀπεσχηκέναι παρὰ σοῦ δι' Ἡλιοδώρου... ὄρ. τετρακοσίας οὔσας ὑπὲρ τροφείων καὶ ἐλαίου καὶ ἱματισμοῦ καὶ τῆς ἄλλης δαπάνης πάσης ἐτῶν δύο. ἣν ἐτροφύευσεν ἡ δούλη μου Σαραπίς τὴν θυγατέρα σου Ἐλένην ἣν καὶ παρείληφας ἀτογεγαλακτιομένην καὶ τετευχυσάν πάσης ἐπιμελείας

καὶ BGU τόμ Γ' ἀρ. 859 σελ. 181 δουλικὸν ἐγγονον.. ἐτῶν ὅπερ ἐτρόφησε καὶ ἐτιθήνησεν ἡ τοῦ Ἀμμωνίου δούλη.

ὑπολαμβάνειν παρὰ Στράβωνι σελ. 153 ἀναγινώσκομεν «σιταρχεῖται δὲ δὴ ὁ δῆμος καὶ οἱ εὔποροι τοὺς πένητας ὑπολαμβάνουσιν εἶηεναι πατρώω» ἔνθα τὸ ὑπολαμβάνειν σημαίνει ὑποβοηθεῖν, ὑποστηρίξειν πρόλ. Λατ. *suscipere*, Γαλλ. *soutenir*, ἕτις σημασία τοῦ ῥ. δὲν σημειοῦται ἐν τοῖς Λεξικοῖς.

Παρὰ τῷ Γαληνῷ (Τόμ. 19, 694, 4 ἐκδ. Kühn) γράφεται

εἰ δὲ ἀκρτερότης ὀδύνης ἔνθα γραπτέον

» ὀδυνᾶ σε

ἢ » » ὀδυνᾷ

Συχνὸν δὲ τὸ ῥ ὀδυνᾶ τινά καὶ ὀδυνᾶμαι αὐτός.

Γαλην. Τόμ. 19, 707 ἢ δ' οὖν διάγνωσις ἀπὸ τότε σοι γενέσθω

γρ. ἢ δ' οὖν διάγνωσις ἀπὸ τῶνδε σοι γενέσθω. Διὸ καὶ ὀλίγη κατωτέρω ἐν σελ. 708 ταῦτα δὲ πάντα προδιασκεψάμενος...

Γαλην. 17, B, 629 διατετραμμένων τῶν οὖλων foratis gingivis

γρ. διατετραμμένων τῶν οὖλων.

Συχνὸν παρὰ τῷ Γαληνῷ τὸ ῥ. τιτράω, τίτρημι καὶ τὸ παθητικὸν τίτρομαι καὶ ἡ μετοχ. τιτράμενος.

(1) Ἐπειὰ τὸ τιθηνεῖν τιθηνήσις λαμβάνεται γενικῶς ἐπὶ τῆς περιποιήσεως καὶ περιθάλψεως τοῦ παιδὸς ἢ τῆς παιδαγωγείας.

ὅτι δὲ μετοχή τοῦ ἐνεστώτος ἐνταῦθα προσήκει, δηλοῦσι τὰ συμ-
πραξόμενα ἔχοντα ἡδὲ: «οἱ πυρετοὶ συμβαίνουσι τοῖς παιδίοις ὀδον-
τορροῦσι...καὶ μάλιστα ὅταν ἀνάγῃ τοὺς κυνόδοντας· εὐλογον δὲ
δήπου, διαιτρηαμμένων τῶν οὐλῶν (foratis gingivis) ὑπὸ τῶν
ἀνιόντων ὀδόντων ταῦτα γίγνεσθαι τὰ συμπτώματα, καθάπερ ὅταν
ἐμπεπαρμένος ἢ σκόλοψ ταρσί· καὶ πλέον γ' ἔστι τὸ κατὰ τοὺς ὀδόν-
τας ἢ τοὺς σκόλοπας τὸ τῆς ἀνίας· οἱ μὲν γὰρ σκόλοπες ἢ τυγάζου-
σαν ἐστηρίγμενοι κατὰ τὸ μόριον ἢ κατ' ἀρχὰς ἐμπεπήγασιν, οἱ δὲ
ὀδόντες ἀεὶ προχωροῦσι τοσοῦτον, ὅσον αὖξονται»

ἀνδροληψία (ἢ ἀνδρολήψιον) : μόνοι οἱ δύο οὗτοι ὄροι ἐκ τῆς Ἀττ.
νομολογίας ἦσαν τέως ἡμῖν γνωστοί· νῦν δὲ προσετέθη καὶ τὸ β.

ἀνδροληπιεῖν ἐξ ἐπιγραφῆς τῆς Ἐπιδώρου (πρὸλ. ΑΕ 1918 σελ.
143) ἐκδοθείσης ὑπὸ Π Καθβαδίου «ἀνδροληπιεῖν καὶ κατεγγυῖν».

ἐπιδιακρίνω (Κωνσταντινίδειον Λεξικ.) «ἀποφασίζω ὡς κριτῆς ἢ
δικιτητῆς ἢ ἀγωνοδίκης» καὶ παραπέμπει εἰς Πλάτ. Νόμ. ὄ34, «καὶ
τοὺς μὲν ἐκ τῆς Ἀσίας Ραδάμανθους κρινεῖ, τοὺς δὲ ἐκ τῆς Εὐρώπης
Λιάκος· Μίνω δὲ τὰ πρεσβεῖα δώσω ἐπιδιακρίνειν, ἐὰν ἀπορήτὸν τι
τῷ ἑτέρῳ, ἵνα ὡς δικαιοτάτη ἢ κρίσις ἦ». Καὶ ὁ Πλούταρχος δὲ Β'
121Δ ἐπαναλαμβάνει τὸ χωρίον τοῦτο τοῦ Πλάτωνος· ἐξ οὗ ὀδηλοῦται
ὅτι τὸ ἐπιδιακρίνω = ὡς ἀνώτερος κριτῆς κρίνω καὶ διαλύω κατόπιν
τὰς ἀναφανείσας ἀμφισβητήσεις τῶν ἄλλων κριτῶν (τῶν κατωτέρων).
ὡς πρὸς τὴν σημασίαν τῆς ἐπὶ πρὸλ. καὶ ἐπιγνώμων καὶ ἐπιγνωμο-
νεύω ἐν Ἐπιγρ. Μαντινείας καὶ δημιουργοὶ (ἄρχοντες ἐν τισὶ Πελο-
ποννησιακαῖς πολιτείαις Θουκ ὄ,47) καὶ ἐπιδημιουργοὶ, οἱ ἄρχοντες
οἱ κατ' ἔτος ἀποστελλόμενοι ὑπὸ τῶν Δωρικῶν πολιτειῶν εἰς τὰς ἑαυτῶν
ἀποικίας. Θουκ. 1. ὄ6. Κατὰ τοῦτα λίαν ὀρθῶς νῦν οἱ δημοσιογραφούν-
τες ἔπλασαν καὶ τὴν λ. ἐπιδιαιτητής (κριτῆς τῶν διαιτητῶν, ἀμφι-
σβητούμενων ἀλλήλοις ἢ ἀπορούμενων) καὶ τὸ β. ἐπιδιαιτῶν, οἵτινες ὄροι
λείπουσιν ἐν τῷ ἀρχαίῳ Λεξικῷ.

ἀνδροληψία : ὅτι Ἀθηναῖός τις ἐν ξένη πόλει ἐφρονεῖτο ὑπὸ πολέμου αὐτῆς, ἐκεῖνη
δὲ μήτε τὸν φορέα ἐπὶ τῷ φόρῳ ἢ καὶ μήτε εἰς τὴν πόλιν τοῦ φρονεθέντος ἐξέρχεται
πρὸς δίκην· ὁ Ἀττικὸς νόμος ἐπέτρεπεν εἰς τοὺς τυγχεῖς τοῦ φρονεθέντος, ἵνα οὐδὲ
λάβωσι μέχρι τριῶν ἐκ τῶν πολιτῶν ἐκείνης καὶ ἰσχύουσιν ἐπὶ τῷ φόρῳ II 57.
'Αθηνῶν Τόμ. Α' (1919) σελ. 247.

..τά γάρ τοι βασιλέων παθήματα

Ἰσασι πάντες, ὧν ἐπιστροφή τις ἦν Εὐρ. Ἰφ. Γ. 670.

*Ἐνθα ἀπορεῖται, ποῦ τὸ ὦν ἀναφέρεται, εἰς τὸ βασιλέων ἢ εἰς τὸ πάντες.

Ἄλλ' ἐκ τῶν παρατιθεμένων χωρίων τοῦ Ἰσοκράτους καὶ τοῦ Δημοσθένους σαφῶς δηλοῦται καὶ ἡ σημασία τῆς λ. ἐπιστροφή καὶ ὅτι εἰς τὸ πάντες πρέπει ν' ἀναφέρωμεν τὴν ἀντωνυμίαν ὧν.

Ἰσοκρ. 127 Δ τίνας γάρ ἴσμεν, ὧν καὶ ποιήσασθαι μνείαν ἄξιόν ἐστιν :

Δημ. σελ. 61, 10 καὶ γὰρ κί συμμαχίαι τοῦτον ἔχουσι τὸν τρόπον, ὧν καὶ φροντίσειεν ἄν τις.

Οὕτω δὲ καὶ ἡ φράσις, «ὧν ἐπιστροφή τις ἦν» Ἰσα δύνχται πρὸς τὴν Ἰσοκράτειον «ὧν καὶ ποιήσασθαι μνείαν ἄξιόν ἐστι» (= ὅσοι ἀξιωματμόνευτοί εἰσιν, ἀξιοὶ λόγου) καὶ πρὸς τὴν Δημοσθένειον «ὧν καὶ φροντίσειεν ἄν τις».

ὥστε τὸ «ὧν ἐπιστροφή τις ἦν» = ὅσοι προσοχίης ἢ μνείας, φροντίδος ἀξιοὶ ἦσαν ἦτοι ἀξιόλογοι καὶ σπουδαῖοι.

Ὡς δὲ λέγεται ἐπιστρέφομαι τινος καὶ ἐπεστράφην τινός, (Σοφ. Φιλ. 599, Δημ. 133, 24 = φροντίζω τινός, μέλει μοί τινος, διαφέρει μοί τινος, πρὸλ. καὶ ἐντρέπομαι τινος), οὕτω καὶ περιφραστικῶς «ἐπιστροφήν ἔχω τινός (Μένανδρ.), ἐπιστροφήν ποιῶμαι τινος (Δημ. 158, 25), ἐπιστροφήν τίθεμαι (Σοφ. Οἰδ. Γ. 134), ἐπιστροφῆς ἀξίος Ξεν. Ἑλλ. 5, 2. 9. πρὸλ. ἐπιστρεφής τινος, ἐπίστροφος, ἀνεπιστρεφής καὶ ἀνεπιστροφός τινος, ἐπίστρεπτος, ἀνεπίστρεπτος, ἀνεπιστρεψία (= ἀδικοφορία) ἀνεπιστρεπτῶ (= ἀφροντιστῶ).

BGU. ἀρ. 6924 σελ. 119. Ἐν τῷ Βερολινίῳ τούτῳ παπύρῳ ὑπάρχει: «ὁμόλογον πράξεως καμήλου θηλαίας δευτεροδόλου φουρᾶ κεχραγμένης δεξιᾶ σιαγόνι ταύτην δὲ τοιαύτην ἀναπόριφον πωλεῖ ἀντὶ δραχμῶν...»

Τὸ ἐν τῷ παπύρῳ τούτῳ ἀδικνόητον ἐκεῖνο φουρᾶ δύνχται νὰ σαφηνισθῇ ἐξ ἑτέρου παπύρου, οἷον (6995 σελ. 165) = κάμηλον μέλαιναν κεχραγμένην ἐπὶ τῷ δεξιῷ μηρῷ θήτη Εἰ καὶ Νῦ ἦτα καὶ ἐπὶ τῇ δεξιᾷ σιαγόνι καπ. λαμ ἄλφα ταύτην τοιαύτην ἀναπόριφον.

ὥστε καὶ ἐν τῷ πρώτῳ παπύρῳ ἀναγνωστέον ἐν διαστάσει φῶ ρῶ

(ἀντὶ φωνῆ) ἴτοι τὰ γράμματα τῆς σφραγίσεως ΦΡ. Προσθετέον δὲ ὅτι τὸ χάραγμα τοῦτο ἢ σφράγισμα, ὅπερ, ὡς εἶχός, ἐγένετο πρὸς διάκρισιν τοῦ ζήου καὶ ἀναγνώρισιν ἐν περιπτώσει κλοπῆς ἢ ἀπωλείας, διακριτέον ἀπὸ τοῦ ἐτέρου, ὅπερ ἐκαλεῖτο τρουσίππων, τροχίσκου, σχήμα ἔχον, ἐγκεκρυμένον ἐπὶ τῆς διατόνου τῶν ἀποιετροχωνίων ἢ ἀποκεκρυμένων ἐν τῇ δημοσίᾳ ὑπηρεσίᾳ ἵππων καὶ ἀναπαύσεως ἢ δὲ δεσμεύσεως ἀποστρατευομένων ἵππων, διὸ καὶ τρουσίππιος ἐκαλεῖτο ὁ τοιοῦτος ἵππος, ὁ γεγηρακός.

Ἐν τῇ Ἀθηναίᾳ (ΚΖ', 93) γράφονται τὰ ἑξῆς·

Ἡσύχ· νωγαλεύματα, νωγκλίσματα, τὰ κατὰ λεπτὸν ἰδέσματα, οἱ δὲ τὰ μὴ εἰς χορτασίαν, ἀλλὰ τρουφερά ἄσματα·

ὁ μὲν Κορκῆς γρ' ἀντὶ τοῦ κατὰ λεπτὸν (ἑδέσματα) τὰ μετὰ τὸ δεῖτεον·

τινὲς δὲ γρ' ἀντὶ τοῦ ἄσματα, ἰσιύματα βρώματα.

καὶ ὁ Κορκοῦλης ἢ ἄσματτα, τὰ ἄσματα, γλυχοῦδια καὶ λοιπὸν ἔχει καλῶς καὶ σημαίνει μικρὰ ἀντικείμενα πρὸς κόσμον ἢ παιδίαν·

Ἀλλὰ κατ' ἡμᾶς οὐδέτερον μεταβλητέον, οὔτε τὸ κατὰ λεπτὸν οὔτε τὰ ἄσματα. Διότι νωγαλα, νωγαλεύματα καὶ νωγαλίσματα εἰσι τὰ ἡδέα βρώματα, τὰ μὴ εἰς χορτασίαν, ἀλλὰ τρουφερά ἑδέσματα· διὸ καὶ κατὰ μικρὸν καὶ οὐχὶ ἀθρόα ἐσθίονται καὶ οἱ τοῦτων χρῆσιν ποιούμενοι τρουφεράβιοι λέγονται. πρὸλ. Ἀθήν. 28, 29) καὶ 47.

Τὰ κομψὰ μὲν δὲ τὰυτα νωγαλεύματα (Ἀραρῶς II, 217 K)

ἠασίοις οἰναίοις τῆς ἡμέρας τὸ λοιπὸν ὑποβρέχει μέρος καὶ νωγαλίζει Ἀλεξίς II 398 .

ρότρως, βόιας, φρίκας, ἕτερα νωγαλα (Ἀντιφάν II, 38 K.)

Τὰ περικόμματα καὶ χναύματα οἱ κωμικοὶ ὠνόμαζον, τὰ αὐτὰ δὲ καὶ νωγαλίσματα, ἀλλὰ τοῦτο ποιητικὸν ἐσχάτως Πολυδ. 5' 112.

Καὶ τὸ χναύω δὲ παράγουσι τινες παρὰ τὸ κνάω τ. ἔ. ἀποδάκνω τρώγων ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

χναύματα· τὰ βρώματα καὶ τὰ τῶν κρεῶν ἀπανθρακίσματα Ἡσύχ· γρ' τὰ βρώματα, τὰ τῶν κρεῶν ἀπανθρακίσματα·

πρὸλ. σπλάγχν' ὀπιᾶται, χναῦμ' ἤρπασται (Μυησίμαχος).

Καὶ τὸ ἄσματα δὲ καλῶς ἔχει· διότι τὸ ἄσματα γινόμενον παρὰ τὸ αἴρομαί τι σημαίνει τὰ τρώφιμα· παρὰ τὸ αἴρομαι δὲ τοῦτο γίνε-

ται καὶ ἡ λ. ἄρομα, ἡ ἀρμαλιά (παρ' Ἡσιόδῳ καὶ Θεοκρίτῳ) καὶ ἡ λ. ἄρομα ἤδη παρὰ τῷ Ἱπποκράτει ὡς δὲ λέγεται «αἶρομαί τι καὶ ἄροματα, οὕτω προσαίρομαί τι καὶ προσάροματα (πρότραις, προσαρτέον) ὁμοίως δὲ πρὸς τὸ προσαίρομαί τι λέγεται καὶ προσφέρομαί τι καὶ προσφορὰ καὶ προσφορήματα» ὁ Ἱπποκράτης μάλιστα γρήτα' ἐκ παραλλήλου τῷ προσαίροσθαι καὶ προσφέροσθαι «ὅταν προσαίρωται τὰ ὀφθήματα, παροξύνονται οἱ πυρετοὶ καὶ δῆλον ἔστι τὸ προσενεχθῆν... ὁπόσοι δ' ἂν προσενέγκωσι... Ἱπποκρ. π. ἀρχ. ἰατρ. § 6.

πρὸς τὸ προσαίροσθαι καὶ προσφέροσθαι τὸ Λεξικὸν Diverne-gess παραθάλλει καὶ τὸ Λατιν. *manducare* (=manu ducere)

Ἐν τῇ Ἀθηναῖ ΚΘ' σ. 279 εἰς τὸ Λεξικὸν τοῦ Ἡσυχίου γράφονται τάδε:

«ἐξᾶς : εἶδος... παρὰ Συρακοσίοις»

προτείνεται ἐρωτηματικῶς τοιαύτη συμπλήρωσις τοῦ κενοῦ.

«ἐξᾶς, εἶδος κυβείας ἢ πειτείας παρὰ Συρακοσίοις ὅμως τῆς λέξεως χρυνομένης ἐξᾶς, ἴδὲ παρὰ Πολυδεύκει Ζ' 203 — 4 καὶ Θ' 97.

Καθ' ἡμᾶς δὲ συμπληρωτέον ὧδε:

ἐξᾶς : εἶδος νομίσματος Σικελικοῦ παρὰ Συρακοσίοις καὶ Ἠρόδ.

Πολυδ. Δ' 174 «ἐν δὲ τῇ Ἱμεραίων Πολιτείᾳ φησὶν Ἀριστοτέλης «οἱ Σικελῶτες τοὺς μὲν δύο χαλκοῦς ἐξᾶντα καλοῦσι, τὸν δὲ ἕνα οὐγκίαν, τοὺς δὲ τρεῖς τριᾶντα, τοὺς δὲ ἕξ ἡμίλιτρον, τὸν δὲ ὀβολὸν λίτραν» καὶ Η' 81 ἐν τῇ Ἱμεραίων Πολιτείᾳ καὶ ἄλλα τις ἂν εὔροι Σικελικῶν νομισμάτων ὀνόματα, οἷον οὐγκίαν, ὅπερ δύναται χαλκοῦν ἕνα, καὶ διξᾶντα, ὅπερ ἐστὶ δύο χαλκοῖ καὶ τριξᾶντα, ὅπερ ἐστὶ τρεῖς καὶ ἡμίλιτρον, ὅπερ ἕξ καὶ λίτραν, ἣν εἶναι ὀβολόν».

Κατὰ ταῦτα ἐν τῷ α' χωρίῳ τοῦ Πολυδεύκου τὸ ἐξᾶντα προφανῶς εἶνε πλημμελῆς γραφή ἀντὶ τοῦ διξᾶντα, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ δευτέρου χωρίου τοῦ αὐτοῦ Λεξικογράφου· ὁ δὲ Bothe ἐν τῇ β' ἐκδόσει τοῦ Πολυδεύκου διορθώσεν αὐτὸ ἐκ χειρογράφου, ὡς λέγει· ἀλλὰ καὶ ἄνευ τοῦ χειρῶν. ἐδύνατό τις ἀδιστακτῶς ν' ἀποκαταστήσῃ τὸ ὑγιὲς μόνον διὰ τῆς λογικῆς. Τὸ δὲ Λεξικὸν τὸ Κωνσταντινίδειον καὶ τὸ τοῦ Liddell — Scott ἔχουσι καὶ νῦν ἔτι τὴν πλημμελῆ βῆσιν τοῦ Πολυδεύκου (πρόβλ. λ. τριάς, ἐξᾶς, τοὺς δύο χαλκοῦς ἐξᾶντα), καὶ ὁ Ἡθυσταυρὸς ὁμοίως πλημμελῶς πρόβλ. τὴν λ. ἐξᾶς.

Κατὰ ταῦτα ἡ τῶν Σικελιωτῶν λίτρα (libra Λατιν.) ἰσοδυναμοῦσα πρὸς ὀβολὸν ἓνα ἦτο ἴση πρὸς 12 οὐγκίας ἢ χαλκοῦς ὥστε ὁ χαλκοῦς ἦτο τὸ $\frac{1}{12}$ τοῦ ὀβολου. Ἄλλ' ἔμως τό τε τοῦ Liddell Scott Λεξικόν, καὶ τὸ Κωνσταντινίδειον διδάσκουσιν, ὅτι ὁ χαλκοῦς ἦτο τὸ $\frac{1}{4}$ τοῦ ὀβολου ὁμοίως δὲ καὶ ἐν τῇ Κλασσικῇ Ἀρχαιογνωσίᾳ τοῦ Ivan Müller (ἐν τῇ Ἑλληνικῇ καὶ Ῥωμαϊκῇ Μετρολογίᾳ ὑπὸ τοῦ Nissen σελ. 1577) σημειοῦται (ὅτι) ὀβολὸς = 8 χαλκεῖς!

Ἐν τῇ Ἀθηνᾶ 46 ὁ ἀείμνητος ἡμῶν διδάσκαλος Κόντος γράφει τριᾶς-ἄντος κατὰ τὸ triens-entis, τετραῖς-ἄντος κατὰ τὸ quadrans antis καὶ ἐξαῖς-ἄντος κατὰ τὸ sextans-antis ὁ δὲ Bentley «διξᾶς τριξᾶς καὶ τριᾶς, τετραῖς, ἐξαῖς ὡς μέρια τῆς λίτρας (= 12 οὐγκίας) πεντᾶς δὲ οὐχί, ἀλλὰ πεντούγκιον καὶ πεντώγκιον οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἐκ τῶν Σικελιωτῶν καὶ τῶν Ἰταλιωτῶν παραλαβόντες τὰ ὀνόματα ταῦτα τῶν μέτρων ἔπλασαν triens entis, quadrans-antis, sextans antis». Καὶ τὸ δεκάς δὲ κατὰ τὸν Ἀρχάδιον περισπᾶται, ὅτι ἐπὶ ποσότητος (;) τάσσεται, κατὰ δὲ τὸν Bentley οὐχί ὡς μέρος τῆς λίτρας, ἀλλ' ὡς ὄνομα ποσότητος τὸ $\frac{1}{10}$ δηλοῦν.

Τὸ τριᾶς-ἄντος λέγεται προσέτι καὶ τριξᾶς-ἄντος κατὰ τὸ διξᾶς-ἄντος πρὸλ. διττός, τρισσός καὶ διξός τριξός (Ἰων.) Τέλος δὲ πρὸς τὸν τύπον ᾶς-ἄντος (ἰσᾶς-ἄντος) πρὸλ. καὶ τὸ ἀλλᾶς ἄντος (εἰλέω ἀολήεις) καὶ ἰλᾶς ἄντος (= εἰλάεις ᾶς), ἰλᾶντες ἐξιλεούμενοι, ἐξευμενίζόμενοι Ἠσύχ.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ λόγος καὶ περὶ λίτρας, σημειωτέον τὴν λ λι ρισμὸς (τὸ β λιτρίζω οὐπω εὐρέθη = κατὰ λίτρας ἀριθμεῖν, σχηματοποιεῖν κατὰ τὸ σταδιασμὸς-σταδιόζειν καὶ μιλιασμὸς-μιλιάζειν.

Ἐν τῇ Ἀθηνᾶ KZ', τεύχ. Γ' καὶ Δ' σελ. 86 ἐγράφησαν

«Ἠσύχ. τιμὴν καταθεῖναι (1) εὐλυπήσαι»

» » ἐνλυπήσαι Schmidt

» » ἀκλωπίσαι Voss

» » ἐκλυτρῶσαι Meinek

» » ἐγγυήσαι Κουκουλές». --- Ἀλλὰ κατ' ἡμᾶς

γραπτ. ἀντὶ εὐλυπήσαι

εὐλυτήσαι.

(1) Περὶ Ἠσυρίω καταθεῖναι τὴν τιμὴν»

Ὅτι δὲ τὸ β. λύω ὡς β' συνθετικὸν ἀρμόζει ἐνταῦθα, εἴηλον ἐκ πολλῶν Παρὰ τῆ Ἡσιόδῳ ὑπάρχει «λύσις χρεῶν» (*Εργ. 402) παρὰ τῷ Ἀρριανῷ διαλύειν τὰ χρέα παρὰ τῷ Πλουτάρχῳ τὸ χρεωλυτεῖν (*Αλκιβ. 5) πρὸλ. καὶ γὼν χρεωλύσιον καὶ παρὰ τῷ Πολυδεύκει Θ' 39 «καταβαλεῖν τέλος, καταθεῖναι, διαλύσαι, ἀποδοῦναι, ἀπαριθμησαί, ἀποιεῖσαι»⁽¹⁾.

Ἄλλὰ β. εὐλυτεῖν οὔτε ἐν τῷ Ἑησαυρῷ σημειοῦται οὔτε ἐν ἄλλῃ τινι Λεξικῷ οὐ μὲν οὐδὲ τὸ συνθετώτερον διευλυτεῖν ἢ ἐξευλυτεῖν ἢ διευλυτόω, ἐξευλυτόω, ἐσημειώθη ἐν τῷ Ἑησαυρῷ τὸ δὲ διευλύτωσης προτετέθη ἐκ Γλωσσαρίου ὡς πλημμελῆς ἀνάγνωσις τοῦ διαλύτρωσις ὁ Κουμνανοῦδης μόνος ἐν τῇ Συλλογῇ λέξεων ἀηησαυρίστων σημειοῦται τὸ β. διευλυτόω, ἀλλ' ἐπάγεται τὸ παράδειγμα ἐκ τοῦ Ἰωσήπου ἔχον ὡδε· «οὔτε τοὺς ληστὰς ἐξεδίδοσαν οὔτε τὰ χρήματα διηυλύτουν Ἰουδ. Ἀρχαιολ. ΙΣ', 9, 3. ἀλλ' ὡς ἔχει ὁ τύπος ἐνταῦθα, δὲν εἶνε βέβαιον, ὅτι τὸ ῥῆμα εἶνε διευλυτόω διὰ τί γὰρ μὴ εἶνε καὶ τοῦ β. διευλυτέω; Καὶ τὸ τοῦ Liddel-Scott καὶ τὸ Κωνσταντινῆσιον σημειοῦνται β. διευλυτόω, ἀλλὰ καὶ ταῦτα ὡς παράδειγμα ἔχουσι τὸ αὐτὸ χωρίον τοῦ Ἰωσήπου· παραπέμπουσι δὲ ἀμφότερα καὶ εἰς β. εὐλυτόω, ὅπερ ὅμως λείπει ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ. Ἐν δὲ τῷ Ἑησαυρῷ μνημονεύεται μὲν β. εὐλυτόω (εὐλύτωσησόν με τῆς δίκης καὶ ἡ δίκη εὐλυτώθη), ἀλλὰ τὸ β. ἐλήφθη ἐκ τοῦ Μαλαλά καὶ ἴσως μὲν εἶνε πλημμελῆς τύπος ἀντὶ τοῦ εὐλυτέω (πρὸλ. ἀναζωπυρόω ἀντὶ τοῦ ἀναζωπυρῶω), ἴσως δὲ τὸ ἐκεῖ εὐλύτωσησόν (=ἀπάλλαξον, εὐλόγησον) εἶνε πλημμελῆς γρ. ἀντὶ τοῦ ἐκλύτωσησόν, ὡς παρετήρησεν ὁ Albertus, ὅπερ καὶ τὸ διευλύτωσης ἐν τῷ Ἑησαυρῷ ἐσημειώθη ὡς πλημμελῆς ἀνάγνωσις τοῦ διαλύτρωσις.

Ἄλλ' ὅτι ὁ τύπος εὐλυτέω εἶνε ὁ ὀρθὸς καὶ τὸ παρὰ τῷ Ἰωσήπῳ μνημονευθὲν παράδειγμα διηυλύτουν εἶνε τοῦ β. διευλυτέω, καὶ ὅτι ὑπῆρχε τὸ β. εὐλυτέω, ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τῶν παπύρων καὶ

α' ὁ PO. 268,15 ἔχει διηυλυτημένη φερρή, ἣν οἱ ἐκδ. Crenfell καὶ Hunt ὀρθῶς ἐρμηνεύουσι refundet dowry ἦται ἀποτετετισμένη, ἀποδεδομένη, ἐξωφλημένη, οἱ αὐτοὶ δὲ Ἄγγλοι ἐκδῶται ἀποπλανώμενοι, ὡς φαίνεται, ἐκ τῶν ἐν τῷ Ἑησαυρῷ, τῷ Λεξικῷ τοῦ Κουμα-

(1) Λύειν μισθοὺς, λύειν τέλη (=λύσις τελεῖν), διαλύειν χρέος, δάνειον, συμπόλαιον.

νούδη, καὶ τοῦ Liddell Scott σημειουμένων «διευλυτόω, εὐλυτόω» προσεσημείωσαν, ὅτι συνήθεις τύποι εἰσὶν εὐλυτόω, διευλυτόω!

β' ὡσαύτως εὐρέθη καὶ ὁ τύπος ἐξευλυτέω ΡΟ. 271,22

διὰ τὸ ἐξηλυτιῆσθαι αὐτήν (τὴν φερνὴν) ὑπὸ τοῦ... = ἐξωφλήσθαι, ἀποτετεῖσθαι, ἀποδεδοῖσθαι.

Ἐπι δὲ καὶ ὁ Wilcken (Archiv für Papyrusforschung III 569) ἐν τῷ τῆς Λειψίας παπύρου 120,12 ἀνέγνω «διευλυτήσεως μηδ' ἀντιρρήσεως γενομένης» ἀντὶ τοῦ ἀκατανοήτου «δι' αὐ(τῶν)λυτήσεως ...γενομένης». Καὶ ἐν τῷ IV δὲ τόμῳ σελ. 189 φρονεῖ ὁ Wilcken, ὅτι καὶ ἐν τῷ κώδικι Justiniani I, 2,17,1 διευλύτωσιν χρεῶν (Hercher δοκίμω) ἀναγνωστέον μᾶλλον διευλύτησιν χρεῶν, τεκμαιρόμενος τούτο ἐκ τοῦ ἐν τῷ ΡΟ. (ἐξευλύτησις) ἐξευλυτεῖν — ἐξηλυτιῆσθαι (271,22) καὶ παραδᾶλλει πρὸς τὸ διευκρινεῖν (τὴν παραβολὴν δυσκόλως δύναται τις νὰ νοήσῃ). Προφανῶς δὲ ὁ Wilcken παραπέμπων μόνον εἰς τὸν ΡΟ 271,22 ἐξηλυτιῆσθαι, δὲν παρετήρησε καὶ τὸ ἕτερον σύνθετον διευλυτέω-διηλυτιῆσθαι ἐν ΡΟ. 268,15.

Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἡ λ. εὐλύτησις ἦτο ἐν χρήσει καίπερ μὴ σημειουμένη τέως ἐν τοῖς Λεξικοῖς· διότι ἀνευρέθη ἐν ἐπιγραφῇ καὶ πρῶτος ἀπελησυχύρισεν αὐτήν ὁ Κουμανούδης ἐξ ἐπιγραφῆς τῆς Ἐφέσου, ἐκ δὲ τοῦ Ἑλληνικοῦ λεξικογράφου παρέλαθε καὶ ὁ Herwerden ἐν τῷ ἑαυτοῦ Λεξικῷ· καὶ ὁρθῶς μὲν παρετήρησεν ὁ κείμενος σοφός, ὅτι ὁ τύπος εὐλύτησις ὡς ἐκ β. εὐλυτέω φαίνεται κάλλιον ἐσχηματισμένος ἢ τὰ Βυζαντιακὰ εὐλυτόω εὐλύτωσις (ἐν σιμασίᾳ ἀναλόγῳ πρὸς τὰ τοῦ λαοῦ γλυτώνω - γλυτωμός), ἀλλ' ἐκ τῶν Βυζαντιακῶν ἐκεῖνων καὶ τῆς σιμασίας αὐτῶν ὑποπλανηθεὶς ἠρμήνευσε πλημμελῶς «εὐλύτησις : γλυτωμός, σωτηρία», τὴν ἐρμηνείαν καλῆν τῇ πίστει μετήγγισε καὶ ὁ Herwerden εἰς τὸ ἑαυτοῦ Λεξικὸν (εὐλύτησις = σωτηρία verlossing), τὸ δὲ Κωνσταντινίδειον οὐδ' ἐμνημόνευσε τῆς νέας ταύτης λέξεως.

Ἐπειδὴ δὲ οὔτε ὁ Κουμανούδης οὔτε ὁ Herwerden ἐσημειώσαντο, ποῦ ἀκριδῶς ἡ μνημονευομένη ἐπιγραφὴ κεῖται καὶ ἐπειδὴ κακῶς ἠρμήνευσαν αὐτήν, συμπληροῦμεν ἡμεῖς, ὅτι ἡ λ. εὐρηται ἐν ἐπιγραφῇ τῆς Ἐφέσου ὑπὸ τοῦ Wood δημοσιευθείσῃ (Discoveries Ephesus 1877 ἐπιγραφὴ Θεάτρου σελ. 24 Columna 5 στῆχ. 69 καὶ 70) ἧτις ἔχει ὧδε «ὑποκείσθωσαν οἱ κληρονόμοι αὐτοῦ τῇ

εὐλυτήσῃ τῶν καθιερωμένων δηναρίων δραμυρίων καὶ τοῖς ἐκκασίσι·
 ἤσκει τόκοις μέχρι τῆς εὐλυτήσεως· ἐνθα προφανῶς· εὐλύτησις
 ἀπόκεισις, ἀκριβῆς ἐξόφλησις τῶν καθιερωμένων δηναρίων καὶ τῶν
 τόκων αὐτῶν.

Προσημειωτέον δέ, ὅτι κατὰ τὸ εὐλυτεῖν, διευλυτεῖν, ἐξευλυτεῖν τὰ
 τέλη, τὰ χρέη, τὴν ὀφειλὴν κλπ. ὁμοίως ἐπλάσθη, καὶ τὸ ῥ. εὐτακτεῖν
 καὶ ἀπειτακτεῖν τοὺς φόρους ἤτοι εὐτάκτως ἀποφέρειν, ἐν τῇ προ-
 στήκοντι χρόνῳ καὶ ἀνελλιπῶς καταβάλλειν ἢ τελεῖν τοὺς τεταγμέ-
 νους φόρους· εὐρητὰ δὲ τὸ ἀπειτακτεῖν τοὺς φόρους καὶ ἀπειτα-
 κιοῦνται οἱ φόροι παρὰ Στράβωνι (τελ. 206 καὶ 319)· ἐν δὲ ταῖς
 ἐπιγραφαῖς εὐρέθη καὶ τὸ εὐτακτεῖν καὶ εὐτακτεῖσθαι ἐπὶ τῆς ὁμοίας
 σημασίας, οἷον «ὅπως εὐτακτεῖνται οἱ μισθοὶ τοῖς παιδευταῖς» (Mil-
 tenb. Syll. inscriptionum Graecarum 233, 11)· ὡσαύτως καὶ ἐπι-
 γραφαὶ ἀπέδωκον καὶ τὴν περίφρασιν τοῦ ῥ. τούτου· «εὐτάκτως εἰσε-
 νέγκειν» οἷον, τὰς εἰσφορὰς ἀπάσας εὐτάκτως εἰσενήνοχεν· CIA II,
 413· πρόλ. καὶ τὸ παρευτακτεῖν ἀκριβῶς τὰ καθήκοντα ἐπιτελεῖν
 παρὰ Πολυδίῳ.

Τέλος δὲ πρὸς τὸν τύπον καὶ τὴν σύνθεσιν τοῦ ῥ. εὐλυτεῖν πρόλ. καὶ
 ἄλλα πλεῖστα παρασύνθετα ῥ. ἐκ τοῦ εὐ καὶ ῥηματικῶν ἐπιθέτων εἰς
 τος γινόμενα, οἷον εὐκλιθητέω ὦ, εὐκρεστέω-ῶ, (κατευκρεστέω-ῶ), εὐ-
 αρμοστέω ὦ, εὐδολαστέω-ῶ, (εὐδοστέω-ῶ), εὐδοστέομαι-οῦμαι, εὐθετέω-ῶ
 (μεταῶτ. καὶ ἀμεταῶτ. πρόλ. καὶ διευθετέω ὦ), εὐθικτέω-ῶ (καὶ κατευ-
 θικτέω ὦ) εὐλογιστέω ὦ, εὐπεπτέω-ῶ, εὐρωστέω ὦ, εὐστατέω-ῶ,
 εὐχαριστέω ὦ, εὐχρηστέω-ῶ.

εἰς ὧν δὲ ῥήματα σχηματίζονται ἐκ τῶν εἰς τος ἐπιθέτων ἢ ἀπλῶν
 ἢ συνθέτων, ἀλλ' ἐξ ἄλλης λέξεως πλὴν τοῦ εὐ, οἷον θαυμαστός ὄω,
 αἴστος-όω, ἄφαντος-όω, ἄχρηστος-όω, (= ἄχρηστόν τι ποιῶ. ἀχρη-
 στέω δὲ= ἄχρηστός εἰμι), ἀνάστατος ὄω, πιστός-όω, ἀθάνατος ὄω,
 ἀόριστος ὄω (ποιῶ τι ἀόριστον, ἀοριστέω δὲ= ἀόριστός εἰμι).

Σοφ. Τραχίην 553

ἢ δ' ἔχω, φίλοι.

λυτήσιον λύπημα, τῆδ' ὑμῖν φράσω.

Εἰς τὴν φρ. λυτήσιον λύπημα, δικαίως προσέχρουσαν οἱ κριτικοί·
 διὸ καὶ ὁ μὲν Musgravius ἐκλαμβάνει τὸ λυτήσιον= λέσθαι δυνά-

μερον, ἐπὶ παθ. δηλ. σημασίας, ὅπερ ἀπέθανον ὁ δὲ Hermann διορθοῖ εἰς λυτήριον κήλημα, ἔ δὲ Ziel

λυτήριον τι πημονῆς ἢ πημάτων καὶ ὁ Jehh λυτήριον λύπημα.

Ἄλλὰ καὶ ἡμᾶς ἀναγκαστέον ἀντι

λυτήριον λύπημα τῆδ' ὑμῖν φράσω

	»	λυπήματός γ'	»	»
· ἦ	»	λυπημάτων	»	»
ἦ	»	λύπης ἐμῆς	»	»
		λύπης γε τῆσδ'	»	»

Ἦτις ἀναγκασίς καὶ ἀνευ πολλῆς μεταβολῆς γίνεται καὶ συμφωνεῖ τῇ ἐρμηνείᾳ τοῦ Σχολιαστοῦ γράφοντος «ἢ δὲ τρόπῳ τῆς λύπης ἵαμα θχοῖν, ὑμῖν φράσω»

Ἠλάτ. Νόμ. 871 C.

ἴτω ἀναγκάζων τὸν δράσαντα τὴν τῆς δίκης προᾶξιν ὑπέχειν κατὰ νόμον.

Τὸ Ἠλατωνικὸν Λεξικὸν τὸ ὑπὸ τοῦ Ast, ὁ Stalbaum καὶ ὁ Ast ἐν ταῖς ἐκδόσεσιν αὐτῶν ἐρμηνεύουσι «τὴν δίκην τῆς πράξεως». Ἄλλ' ὁ σκοπὸς τοῦ νομοθέτου δὲν ἦτο ἀπλῶς τὸ «τὴν δίκην τῆς πράξεως» ὑποστήναι δηλ. δικασθῆναι, ἀλλὰ τὸ τιμωρηθῆναι, «τὴν προᾶξιν τῆς δίκης» ὑποσχεῖν διὸ καὶ ἐνταῦθα ἦ λ. προᾶξις=ἡ ἀπότεισις τῆς δίκης. Ἡ τοιαύτη δὲ σημασία τῆς λ. ἦτις διέλαθε τοὺς μεγάλους τοῦ φιλοσόφου ἐρμηνευτάς, εὔρηται καὶ ἀλλαχοῦ, οἷον

Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 270 τῆς φυγούσης μέλαθρα, βαρβάρων χάριν γάμων | προᾶξιν Ἑλλάς ὡς λάβοι (=ἐκδίκησιν)· οὕτως ἐρμηνεύει ὁ Clinton Headlam (ἐκδ. Cambridge 1896), ὡσαύτως δὲ καὶ ὁ Klotz—καὶ παρ' Ἠσυχίῳ δὲ ἀναγινώσκει τις «προᾶξις=ἀπαίτησις». Ἡ δὲ φράσις τοῦ τραγικοῦ «προᾶξιν Ἑλλάς ὡς λάβοι» φαίνεται ὡς ἐρμηνεύμα τῆς Ὀμηρικῆς «μάλιστα δὲ (Μενέλαος) ἴετο θυμῷ / τείσασθαι Ἑλένης ὀρμήματά τε στοναχάς τε» Ἰλ. Β. 586—ὥστε προᾶξις = εἰσπραξις, ἀπαίτησις τῶν ὀφειλομένων, ἀπότεισις, πληρωμή· καὶ «προᾶξιν λαμβάνω = εἰσπράττω τὰ ὀφειλόμενα, τίνωμαι τινα, ἐκδικούμαι.

Ἐπὶ τῆς αὐτῆς δὲ σημασίας λαμβάνεται καὶ τὸ ῥ. πράττω καὶ πράττομαι τὴν δίκην, τὸν φόνον, τὰ ἀντίποινα, τὴν τιμωρίαν· ὁμοίως δὲ καὶ τὰ σύνθετα εἰσπράττω-ομαι, ἐκπείρω, -ομαι. οἷον

Αἰσχ. Εὐμ. 624 τὸν πατρός φόνον προΐξαντα (=ἐκδικήσαντα, τιτάν-
μενον Σχολ.). Πέρσ. 476 ὃν ἀντίποινα παῖς ἐμὸς προΐξει δοκῶν Χρ. 311
τοῦ φειλόμενον προΐσσουσα ἱίκη. Εὐμ. 433 κλέειν δικαιοῖς μάλλον ἢ
προΐξει ἠέλεις; (=δικαιοῖς μάλλον ἀκοῦσαι αὐτοῦ ἀπολογουμένου ἢ ἠέ-
λεις λαβεῖν δίκην παρ' αὐτοῦ ἀναπολογήτου: Βερναρδ. Λεξικ. τελ. 157)

Ἄγ. 812 δικαίων ὧν ἐτραξάμην πόλιν Πριάμου

Ἄγ. 705 τραπέζας ἀτίμωσιν ὑπέρη χρόνον καὶ ξυνεστίου Διὸς
προσσομένα = ἢ μῆνις τῶν θεῶν τιμωροῦσα (=εἰσπράττουσα τιμω-
ρίαν) διὰ τὴν ἀτίμωσιν τῆς τραπέζης καὶ τοῦ Διὸς τοῦ συνεστίου.

Εὐρ. Φοιν. 1151 οὐκ ἐννομον γὰρ τὴν δίκην προΐσσειθέ γιν.

Εὐρ. Ἰρ. Τυρ. 559 ὡς εὖ κακὸν δίκαιον εἰσπράξατο.

Πλουτ. Β' 556F παρὰ τῶν ἀνακτιῶν εἰσπράττουσι τὴν τιμωρίαν οἱ θεοί.

Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 43 ἐκπροΐσειν κίματος δίκην, Μηδ. 1305 ἐκ-
πράσσειν ἀνόσιον φόνον.

Ἡρόδ. Ζ' 158 τὸν Δωριέως φόνον ἐκπροηξόμενοι.

Καθ' ἕμοιον τρόπον λέγεται καὶ πρᾶκτωρ = τιμωρός, vindix, οἶον
Αἰσχ. Εὐμ. 320 πρᾶκτωρ κίματος, ἕκαστος φόνου πατρός. Ἄγκμ. 111,
Σοφ. Ἠλ. 953

Ἐκ τῶν εἰρημένων ὀλίγον γίνεται, ὅτι, ὡς λέγεται, πρᾶττω —
πράττομαι φόρους, τέλη, γρέη, τόκους, οὕτω καὶ πρᾶττω — σμικ-
δίκην, δίκας· ὡσώτως δὲ καὶ προΐξει μισθοῦ, δίκης· καὶ κί προΐξεις
τῶν καταδικασθέντων = κί εἰσπράξεις τῶν προστίμων· πρῶλ. Δημ.
845,5 εἰ μὲν ἐπεπράγμην τοῦτον τὴν δίκην = εἰ μὲν εἶχον ἀπαιτήσαι
καὶ λάθει παρ' αὐτοῦ τὸ ἐπιδικασθὲν κατ' αὐτοῦ ποσόν, τὸ πρόστιμον.

ἔτι δὲ καὶ τὴν Λοκρ. Ἐπιγραφ. «ἐπιτορκία ἐχέστω καὶ ἀποτευσάτω
διπλόαν τὴν δίκην· κί δέ κα μὴ προΐξει ὁ ἄρχων (τὴν δίκην), τοῖ
ἐλόντες τὴν δίκην αὐτοὶ προξάντω θυτυα κα λάθει τῶν ἐκ τῆς πόλιος
ἐξ ἧς κα τὸ ἐγκλήμα ἦ». Jahresheft des Österr. Archäol.
Institut. XIV, MCMXI τελ. 168. Πρῶλ. καὶ Πραξιδικὴ Θεά. ἢ τὴν
δίκην πρᾶττουσα (εἰσπράττουσα, τιμωρός), περὶ ἧς ὁ Ἡσύχιος «δαί-
μονά τινά φασι τὴν Πρ. τὴν ὡσπερ τέλος ἐπιτιθεῖσαν τοῖς τε λεγο-
μένοις καὶ πραττομένοις· διὸ καὶ τὰ ἀγάλματα κεφαλᾶς γίνεσθαι
καὶ τὰ ἰσμάτα ὁμοίως· καὶ Πρυσαν. I' 22,2 καὶ Θ' 33,3.

Πραξιδική, δὲ καὶ γυναικὸς ὄνομα εὐρέθη ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς.

E.Γ.Δ.Π.Σ. Κ.Τ.Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006